

RUDAR

Celje - skladišče

D-Per

65/1980

OSREDNJA KNJ.: CELJE

GLASILO KOLEKTIVA
RUDARSKO-ELEKTROENERGETSKEGA KOMBINATA VELENJE

COBISS

LETO XIV

PETEK, 26. DECEMBER 1980

ŠTEVILKA 6

Ob novem letu 1981

Franc DRUKS, predsednik koordinacijskega odbora osnovnih organizacij zveze sindikatov SOZD REK Velenje:

"Težko je strniti v nekaj vrstic vse, kar bi moral povedati o naših uspehih, težavah in problemih, ki so nas spremljali v iztekajočem se letu, in o številnih načrtih in ciljih, ki smo si jih zastavili za naprej.

Vsekakor smo lahko vsi ponosni na dosežene rezultate v letu, ki mineva; tudi zato, ker so ti terjali marsikje več naporov, kot smo jih bili vajeni v preteklosti. Zaostrene gospodarske razmere pač tudi delovnemu kolektivu našega kombinata niso prizanesle, zato so bila v vseh naših organizacijah združenega dela v ospredju prizadevanja za kar najbolj gospodarno izpolnjevanje delovnih načrtov. V teh prizadevanjih so bili pomembno orožje stabilizacijski ukrepi, ki smo jih vgradili v proizvodne in gospodarske načrte in preverjali ter dopolnjevali ob obravnavah periodičnih in sklepnih računov.

Naslednje področje, ki smo mu tudi posvetili izjemno veliko pozornosti, je bilo dopolnjevanje sistema delitve po delu in rezultatih dela. Ko smo ocenjevali, kaj smo v preteklosti na tem področju dosegli, smo domala povsod ugotovili, da smo obstali nekako na pol poti in da se moramo pospešeno lotiti urejevanja tega tako pomembnega področja naših samoupravnih socialističnih družbeno-ekonomskih odnosov. Ta pomembna naloga nam je bila vedno pred očmi na sejah in sestankih naših družbenopolitičnih organizacij, zlasti osnovnih organizacij zveze sindikatov in zveze komunistov.

Dalje na 2. strani!

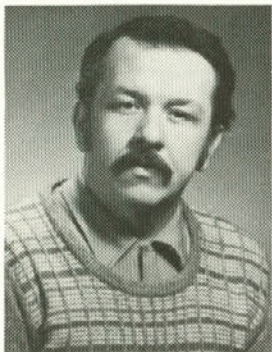
Članom delovnih kolektivov vseh temeljnih organizacij, enovitih delovnih organizacij in delovnih skupnosti v naši sestavljeni organizaciji združenega dela želimo

V NOVEM LETU 1981

veliko delovnih uspehov in osebne ter družinske sreče!

Vso srečo v novem letu 1981 želimo tudi vsem upokojencem in zunanjim sodelavcem združenih organizacij v SOZD REK Velenje.

Družbenopolitične organizacije in samoupravni organi SOZD REK Velenje

Franc DRUKS,
predsednik KO OOZS
SOZD REK Velenje

Vseh obširno zastavljenih in zahtevnih nalog na področju delitve po delu in delovnih rezultatih seveda še nismo opravili, vendar nova spoznanja, do katerih smo prišli, in že narejeni koraki nam bodo dobra osnova za nadaljnje snovanje čim boljših rešitev na tem področju.

Z letom 1980 se izteka tudi srednjeročno obdobje 1976-1980 in se začne novo srednjeročno obdobje, v katerem se prav tako ne bomo podali nepripravljeni. Priprave nanj so potekale skozi vse leto 1980. Začele so se z analizo izvajanja plana za obdobje 1976-1980 in oceno razvojnih možnosti, končale pa se bodo s sprejemom temeljnih planskih dokumentov za obdobje 1981-1985.

Za ves ta zapleteni družbeni proces smemo reči, da je potekal po poti samoupravnega sporazumevanja in družbenega dogovarjanja in bo opravljen temeljito tudi z vidika usklajevanja naših želja in potreb z objektivnimi možnostmi razvoja in vseh vrst porab.

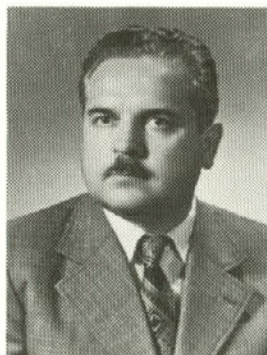
Za sklep še nekaj o nalogah naše sestavljene organizacije na področju nadaljnjega uveljavljanja samoupravnih družbeno-ekonomskih odnosov!

Delavci vseh združenih organizacij v SOZD REK Velenje vemo, da s preoblikovanjem našega kombinata iz

delovne v sestavljeno organizacijo še nismo uresničili vseh dogovorjenih nalog in ciljev samoupravnega organiziranja družbeno-ekonomskih odnosov. Pri tem imam v mislih predvsem uveljavljanje sprejetih osnov družbeno-ekonomskih odnosov s takšnimi praktičnimi rešitvami, ki bodo na podlagi krepitve družbeno-ekonomskega položaja delavcev v temeljnih organizacijah in delovnih skupnostih krepile materialno osnovo vseh organizacij združenega dela v kombinatu. To pa pomeni, da morajo te rešitve upoštevati taka razmerja pri ustvarjanju in delitvi celotnega prihodka in dohodka, ki bodo zagotavljala večjo socialno varnost vseh delavcev, učinkovitejše reševanje invalidske problematike in nasploh boljši družbeni standard delavcev.

Na tem področju gre torej za naloge, ki niso lahke, vendar z odločno in skupno akcijo vseh zaposlenih delavcev v kombinatu jih bomo prav gotovo lahko uresničili.

Vsem delavcem Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Velenje želim veliko delovnih uspehov in osebne sreče v letu 1981!"

Lojze DIACCI,
predsednik poslovnega
odбора "Rudnika lignita
Velenje":

"Leto 1980 se izteka, in stopili bomo v novo leto in novo desetletje. Navada je, da ob takih časovnih mejnikih pregledamo prehojeno pot naše delovne organizacije vsaj v letu, ki mineva. Pa jo pogledjmo!

RUDAR - INFORMATOR: Glasilo kolektiva sestavljene organizacije REK Velenje (Velenje - Rudarska 6, telefon h.c. 851 100)

Za izdajanje glasila skrbi uredniški odbor. Odbor sestavljata:

- delegacija samoupravnih organov in družbenopolitičnih organizacij: Franc Avberšek (RLV - J. Preloge), Mihael Oven (RLV - J. Preloge), Vili Romih (RLV - J. Pesje), Ivan Jelen (RLV - J. Škale), Ludvik Hribar (RLV - J. mehanizacija in J. transport), Franc Miklavčič (RLV - J. gradnje), Anton Čas (RLV - Priprave), Mirko Štagoj (RLV - Klasirnica), Franc Kramer (RLV - Zunanja, Gradbena in Mizarska dejavnost), Anton Ribarič (RLV - delovne skupnosti), Maks Lomšek (TE Šoštanj), Pavle Planinc (ESO), Roman Rebernik (Plastika), Emil Medvešek (Avtopark), Mile Maksimovič (EFE), Silvo Pešak (TISK), Dragica Zupanc in Mirko Žolnir (delovne skupnosti SOZD);
- delegacija delavcev in njihovih stalnih sodelavcev pri glasilu: Teodor Jelen (DSSS RLV - odgovorni urednik), Rafael Batič (DSSS SOZD - glavni in tehnični urednik), Bojan Ograjenšek (DSSS SOZD - novinar), Vesna Kores (DSSS SOZD - tajnica glasila), Lojze Ojsteršek (DSSS SOZD - fotografske storitve), Konstantin Kuzmin (predstavnik KPO SOZD - stalni sodelavec), Drago Bahun (tajnik samoupravnih organov SOZD - stalni sodelavec), Nada Dermol (referentka za informiranje v TE Šoštanj - stalna sodelavka), Tone Šeliga (predstavnik OK SZDL Velenje - stalni sodelavec).

Predsednik uredniškega odbora: Anton Ribarič • Naslov uredništva: Velenje - Prešernova 5 (DSSS SOZD - telefon h.c. 851 100, interno 260 - soba 58 nad pošto Velenje).

Tiska TISK REK Velenje (Velenje - Celjska cesta, telefon 850 566 ali 851 630 • Glasilo prejema vsi člani kolektiva brezplačno • Izhaja po potrebi • Naklada v višini števila zaposlenih + 100 izvodov.

Glavna panoga naše dejavnosti je pridobivanje premoga in zato smo si že na začetku leta 1980 zadali cilj, da bomo do konca leta pridobili več 'črnega zlata', kot smo ga leto prej. Ta cilj smo si določili z letnim planom. V njem smo zapisali: odkopati moramo 4 700 000 ton premoga. Cilj je bil pred nami, toda pot do njega je bila vse prej kot lahka. Pestili so nas prenekateri problemi, ki smo jih le s težavo premagali. Ob izpadu pridobivanja premoga na koti 197 in slabih rezultatih poskusnega uvajanja novega podporja "dowty" pa smo se nenadoma zavedli, da naš plan za leto 1980 v načrtovanih 266 delovnih dneh še zdaleč ne bomo dosegli. To so nam preprečili tudi jamski pritiski, pomanjkanje rezervnih delov za težko odkopno mehanizacijo, pereča ovira pa je postala tudi primanjkovalje delavcev. Glede na to bomo z uresničenjem našega delovnega načrta sebi in družbi dokazali, da z vestnim in vztrajnim delom znamo izpolniti dane obljube.

Spričo energetske krize, v kateri postaja premog eden najdragocenejših energetskih virov, smo se letos januarja lotili tudi naše največje investicijske naloge: pričeli smo z deli za prestavitev objektov in naprav industrijskega središča jame Preloge na novo lokacijo, saj ti objekti in naprave vežejo bogata nahajališča lignita. V okviru teh del smo začeli graditi nov prevažalni jašek, ki bo glavna vstopna pot za novi rudnik. Vendar to je bil šele začetek vseh investicijskih del, ki so potrebna za prestavitev rudarskih objektov in naprav iz tega v novo področje, glavnina teh del pa nas še čaka.

V prihodnjih nekaj letih bomo ravno na tem področju imeli še ogromno dela, končati pa ga bomo morali v načrtovanem roku, saj gre za vključitev kar okrog 70 milijonov ton neizkoriščenega lignita v redno odkopavanje.

Vzporedno s proizvodnimi in investicijskimi nalogami smo delavci RLV uresničevali, razvijali in krepili samoupravljanje. Pri tem smo se opirali na družbenopolitične organizacije in samoupravne organe. Z njihovo pomočjo so zaživela delegatska razmerja. Uresničila se je tudi naša večletna želja po ureditvi temeljev svobodne menjave dela med delavci DSSS in TOZD v sestavi naše delovne organizacije. Poleg tega smo pripravili in sprejeli samoupravni sporazum o skupnih osnovah in merilih za razporejanje čistega dohodka. Za postavitev trdnih temeljev našega gospodarjenja v prihodnjih letih pa smo se uspešno vključili tudi v pripravo planskih dokumentov za srednjeročno obdobje 1981-1985. Skratka, aktivni smo bili na vseh področjih. Naše osnovne organizacije zveze sindikatov so se - denimo - skupaj z osnovnimi organizacijami zveze komunistov začele načrtnije spopadati tudi z invalidsko problematiko, rezultat tega pa je bil, da smo ponovno začeli pospešeno reševati vprašanje rehabilitacije in zaposlovanja invalidov. Saj to je nujno, če želimo doseči, da se bodo naši delavci invalidi čutili odgovorne za svoje delo in družbeno koristni.

Osnovne organizacije ZS in ZK so se vključevale tudi v postopke sprejemanja in izvajanja družbenega dogovora o skupnih osnovah za razporejanje sredstev za OD, sklada skupne porabe in drugih osebnih prejem -

kov; osnovne organizacije ZS pa poleg tega še v reševanje problematike naših upokojujencev in delavske rekreacije.

Družbenopolitične organizacije RLV so namenjale izredno veliko pozornosti zlasti urejevanju delitve OD po delu in delovnih rezultatih. V tej zvezi naj omenim njihovo aktivno vlogo v pripravi in sprejemanju novih akordnih pravilnikov za TOZD in sprememb pri analitičnem vrednotenju del in nalog delovne skupnosti naših skupnih služb. Vse leto pa so bile tudi na čelu akcije za uresničevanje programa stabilizacijskih ukrepov in doseganje mesečnih proizvodnih načrtov.

Tudi delo mladine v naših TOZD in delovnih skupnostih ni bilo neopazno. Izboljšala se je pripravljenost mladih za prevzemanje in izvajanje funkcij, njihova organiziranost in akcijska usmerjenost. Naši mladi delavci so izvedli vrsto akcij. Mednje sodi tudi priprava proslave ob dnevu republike v samskih domovih. Ta prireditev je naše širše delovno in življenjsko okolje opozorila, da delavci v samskih domovih potrebujejo še kaj več kot samo dobro hrano in posteljo; da potrebujejo tudi kulturne dobrine in da 'lačni' teh dobrin prej zaidejo med nestalne delavce. Zavaljo tega pa bomo morali v bodoče še veliko več storiti za izboljšanje dostopnosti kulturnih dobrin našim delavcem v samskih domovih in jim obenem tudi zagotoviti več možnosti za vključevanje v kulturne aktivnosti.

Le še nekaj dni nas loči od novega leta. Vsi smo polni želja in novih pričakovanj. Kakšno bo prihodnje leto, pa je predvsem odvisno od nas, delavcev samoupravljalcev. Izkušnje iz starega leta nam bodo pomagale, da se bomo izognili napakam, in zato lahko trdno upamo, da bomo uspešno hodili po začrtani poti. Naš proizvodni načrt za prihodnje leto je enak sprejetemu za leto 1980: pridobili bi naj 4 700 000 ton premoga, in to v 268 delovnih dneh, med katerimi smo predvideli tudi 3 'rdeče' sobote... Iz tega je razvidno, da bi naj v prihodnjem letu tudi rudarji ob koncu tedna počivali in si tako nabrali moči za naslednji delovni teden.

Na Silvestrovo, ko si bomo znanci in prijatelji zaželeli 'srečno', to ne bo rudarski pozdrav, izrečen pred odhodom v 'temo', ampak pozdrav, ki bo izzvenel v stiskih rok, z neizrečeno prenekatero željo. Takrat bo tudi naš delavec - rudar - občan - samoupravljalca - pozabil na vsakdanje skrbi. In naj pozabi nanje - vsi drugi pa mu zaželimo, da bi se vračal med svoje najdražje še naprej vsak dan zdrav in zadovoljen... To želim na pragu novega leta in desetletja tudi vsem drugim delavcem SOZD REK Velenje. Srečno!"

NOVI REKORD

V sredo, 17. decembra, so naši rudarji presegli sami sebe: pridobili so 21 900 ton premoga in tako potolkli dotedanji dnevni proizvodni rekord RLV, ki je znašal 21 700 ton premoga, dosegli pa so ga v četrtek, 27. novembra.

Dušan JANEŽIČ,
predsednik poslovnega
odbora "TE Šoštanj":

"Delavcem Termoelektrarn Šoštanj!

Izteka se leto 1980 in kljub pričakovanju novega, 1981. leta je potrebno, da pogledamo na pot, ki smo jo prehodili v starem letu.

Mineva leto 1980, leto gospodarske stabilizacije, leto, v katerem smo spoznali, da ne moremo trošiti več, kot ustvarimo. Poleg tega se je v naši zavesti še bolj utrdila odgovornost do našega samoupravnega sistema, ki ga bomo utrdili le z našim dobrim delom.

Spoznanje, ki se v nas vse bolj utrjuje, da samoupravljanje niso le pravice, ampak tudi odgovorna dolžnost, kar se je v tem letu še posebno pokazalo.

O našem delu v Termoelektrarnah Šoštanj lahko z zadovoljstvom ugotovimo, da so njegovi rezultati veliko ugodnejši in boljši kot v letu 1979.

Pohvalimo se lahko z boljšo obratovalno pripravljenostjo naših naprav, z manjšo porabo materiala, z manjšim obsegom koriščenja tujih storitev. Kvalitetno in v roku smo izvršili popravilo kotla bloka 5 in letni remont drugih blokov.

Vse to so uspehi našega dela, ki smo ga v duhu gospodarske stabilizacije izvrševali veliko bolj zavzeto in vestno kot v letu poprej.

Zavedamo pa se, da je kljub temu ostalo še nekaj nalog in problemov, ki kalijo naše medsebojne odnose, nerešenih in odprtih. Zaradi tega se nas ne sme lotevati malodušje, ampak moramo na osnovi dosedanjih uspehov, ki niso majhni, biti prepričani v sebe, v svojo moč, da bomo tudi te zadeve rešili in uredili tako, da bo v naših delovnih okoljih in v nas prevladovalo še več zadovoljstva in zaupanja v sebe kot doslej.

Drage tovarišice in tovariši!

Ob izteku leta vam vsem želim srečno, zadovoljno novo leto 1981, z drugimi besedami povedano: da bi dosegli v njem čimveč uspehov pri svojem delu in veliko osebne sreče ter zadovoljstva...

SREČNO NOVO LETO 1981 ŽELIM TUDI VSEM DRUGIM
DELOVNIM LJUDEM IN OBČANOM!"

Vilijem JELEN,
predsednik poslovnega
odbora "Elektrostrojne
opreme":

"Poziv uredniškega odbora naših glasil, naj ob koncu leta napišem nekaj besed o naših doseženih delovnih uspehih v letu 1980 in naših novih nalogah - nalogah v prihodnjem letu - me je postavil pred neizpodbitno dejstvo, da se leto končuje, in pred dilemo, kaj v tem kratkem času, ki je še ostal, narediti in postoriti, da bomo planske naloge čim bolj izpolnili in ustvarili nekaj več za potrebe nas vseh, predvsem pa naših poslovnih sodelavcev in naročnikov naših izdelkov in storitev.

Leto 1980 je bilo tudi za ESO leto velikih naporov za gospodarsko stabilizacijo. Bilo je neke vrste prelomnica tako v gospodarski situaciji kot tudi v proizvodnih usmeritvah naše delovne organizacije, v kateri združuje delo okrog 620 delavcev, ki bodo ustvarili približno 400 000 dinarjev dohodka na zaposlenega. Na še napore smo usmerjali predvsem v čimbolj vestno in racionalno gospodarjenje z družbenim premoženjem, s katerim delamo in poslujemo, in čimbolj dosledno izvajanje družbenih dogovorov o delitvi dohodka, da bi tako namenili veliko več za razširitev materialne osnove dela.

Zavoljo take naravnosti smo kljub velikemu pomanjkanju repromaterialov, upadanju kvalitete dela naših kooperantov in veliki fluktuaciji delavcev dosegli postavljene izvozne cilje in izpolnili tudi večino obveznosti iz pogodb z Rudnikom lignita Velenje in nekaterimi rudniki v SR Bosni in SR Srbiji. Na področju instalacijskih dejavnosti so bila naša delovišča odprta širom po Sloveniji in Hrvaški, začeli pa smo tudi z deli v toplarni Kulkwitz v Nemški demokratični republiki.

Leto 1980 je za delovno organizacijo ESO bilo tudi leto, ko smo se lotili prestrukturiranja proizvodnje. To je prestrukturiranja, ki med drugim temelji tudi na v letu 1979 podpisani pogodbi o proizvodno-tehničnem sodelovanju z Angleško firmo Dowty Mining Equipment in ki bo verjetno še v tem letu registrirana pri zveznem izvršnem svetu. Ureditev te pogodbe je eden od bistvenih pogojev za uresničevanje našega programa hidravlike in s tem tudi programa proizvodnje samohodnega hidravličnega podporja za rudnike.

V prizadevanjih za prestrukturiranje proizvodnje smo poskrbeli tudi za razširitev kroga naših kooperantov, in to z navezavo stikov s kombinatom "Bratstvo" v Pucarjevem in "Fadip" v Bečuju, s katerima pa moramo podpisati še samoupravna sporazuma o poslovno-tehničnem sodelovanju.

In kaj nas čaka v letu 1981?

Nadaljevali bomo zastavljene naloge, ki temeljijo na doseženih delovnih rezultatih v letu 1980. Pri tem se bomo poleg tega, da naj bi v letu 1981 zaživela proizvodnja hidravlike in samohodnega hidravličnega podporja za rudnike, morali lotiti izvajanja še drugih nalog, ki smo si jih zastavili v temeljih planov temeljnih organizacij združenega dela v sestavi naše delovne organizacije za srednjeročno obdobje 1981-1985. Te naloge pa bomo lahko zadovoljivo uresničevali le pod pogojem, da bomo vsi, ki združujemo delo v Elektrostrojni opremi, delali vsaj s takim elanom kot do sedaj, da bomo izboljšali merila za nagrajevanje po delu in neposredno s tem v zvezi tudi medsebojne odnose. Torej če bomo izpolnili obljubo, ki smo jo letos maja izrekli ob grobu največjega sina Jugoslavije in največjega državnika sveta - tovariša Josipa Broza Tita.

- - -

Bistveni pogoj za doseg vseh naših ciljev so vsekakor dobri medsebojni odnosi. Odnosi pa bodo dobri le, če bomo v sodelavcu imeli prijatelja, če bomo v človeku videli človeka, ki mu bomo v trenutkih stiske priskočili na pomoč, če bomo trdno prepričani, da je sosed sosedu brat. Samo pod tem pogojem bomo lahko nadaljevali pot, ki smo jo prehodili skupaj s tovarišem Titom, legendarnim borcem za svobodo in mir po vsem svetu. Le tako se nam bodo lahko uresničile tudi želje, da bi v novem letu 1981 bili zdravi, zadovoljni in uspešni, da bi živeli v miru in svobodi, da bi dosegali nove delovne zmage... To je tisto, kar ob novem letu želim vsem, ki delate v ESO, in drugih OZD v SOZD REK Velenje, vašim svojcem, našim poslovnim sodelavcem izven REK Velenje in vsem občanom v občini Velenje, še posebej pa delavcem, pionirjem in mladincem osnovne šole "Veljka Vlahovića", katere pokrovitelj je naša delovna organizacija."

Dragan ROGIČ,
direktor "Plastike":

"Leto 1980 je bilo za delovno organizacijo Plastika, ki je sestavljena iz dveh TOZD in delovne skupnosti skupnih služb, izredno dinamično. Vsi delavci Plastike smo bili zelo prizadevni v uresničevanju njenega zanimivega proizvodnega programa tako za naše, jugoslovansko, kakor tudi za zunanje, v glavnem vzhodnoevropsko tržišče. To je v letu vsesplošnih prizadevanj za stabilizacijo našega gospodarstva - posebno na področju

uvoza, na katerem smo mi zaradi narave naše proizvodnje (sistemi za pakiranje) vezani izključno na uvoz s konvertibilnega področja - bilo tudi nujno.

K tej ugotovitvi pa moram takoj dodati, da nas napovedani stabilizacijski ukrepi v začetku leta niso presejnetili, saj smo se v našem delovnem kolektivu že tri leta prej začeli obnašati stabilizacijsko. Razmeroma dobri količinski in finančni rezultati našega dela in poslovanja torej niso naključje; pa čeprav vseh možnosti za še boljše delo in gospodarjenje še nismo izkoristili - to nas še čaka.

Poslovno uspešnost naše delovne organizacije deloma dokazuje podatek, da smo v letu, ki mineva, glede na leto prej (leto 1979) dosegli približno za 60 % več celotnega prihodka in približno za toliko odstotkov več tudi dohodka. Še več pa o njej pove to, da smo spoštovali načelo, po katerem naj bi se osebni dohodki gibali počasneje od rasti dohodka, da smo iz leta v leto uspešno povečevali proizvodnjo in da smo z lastnimi sredstvi in znanjem razvijali nove proizvode.

Zelo pomembno vlogo pri vsem tem pa je vsekakor treba pripisati načinu nagrajevanja delavcev v naši delovni organizaciji. Točneje rečeno, izvajanju sprejetega pravilnika o nagrajevanju po delu in delovnih rezultatih, ki resnično vsakogar v našem delovnem kolektivu spodbuja k čim boljšemu izkoriščanju delovnega časa, sredstev za delo in reprodukcijskega materiala! Na tem področju smo v naši delovni organizaciji nedvomno dosegli velik napredek.

- - -

Uvodoma omenjeno izredno dinamičnost leta 1980 za našo delovno organizacijo je v veliki meri treba pripisati tudi načinu delovanja naših družbenopolitičnih organizacij in samoupravnih organov, saj sta osnovni izhodišči njihovega delovanja postali odprtost in nepri-zanesljiva kritičnost do vseh problemov in slabosti pri našem delu in medsebojnih odnosih; način usklajevanja mnenj in predlogov pa samoupravno sporazumevanje in dogovarjanje. To velja tudi za vključevanje naših družbenopolitičnih organizacij in samoupravnih organov v aktivnosti pri pripravi in sprejemanju planskih dokumentov za obdobje 1981-1985. Od teh dokumentov sta za nas gotovo najpomembnejša samoupravna sporazuma o temeljih planov obeh naših TOZD za obdobje 1981-1985, v katerih smo med drugim zapisali, da bomo v letu 1985 dosegli že 2-krat večji celotni prihodek kot letos, za leto 1981 pa smo načrtovali približno za 40 % večji celotni prihodek, kot ga bomo dosegli letos.

Za naprej smo si potemtakem zastavili precej ambiciozne naloge, še posebno zato, ker smo ob tem načrtovali sorazmerno zelo malo povečanje števila zaposlenih delavcev. Zaposlovati namreč nameravamo le v skladu z zastavljenim obsegom izobraževanja in štipendiranja, da bi tako izboljšali akumulativnost naše dejavnosti in s tem tudi socialno varnost naših delavcev. Na splošno pa naši načrti za naprej izhajajo iz naših doslej doseženih rezultatov.

V novem letu 1981 želim vsem delavcem v SOZD REK

Velenje, še posebno pa članom delovnega kolektiva Plastike, čimveč delovnih uspehov ter osebne in družinske sreče."

Mirko ZAGER,
direktor delovne
organizacije EFE:

"V leto 1980 smo stopili z zelo zahtevnimi nalogami za stabilizacijo gospodarstva. Toda za našo delovno organizacijo te naloge niso bile nekaj novega. Za vsestransko varčno in premišljeno poslovanje smo se namreč zavestno odločili že tri leta prej, ko smo se zaradi upada povpraševanja po naših proizvodih - do katerega je prišlo tudi zavoljo zamud pri preseljevanju in rekonstrukciji naše tovarne na novi lokaciji - znašli v nezavidljivi ekonomski situaciji. Spričo teh okoliščin pa ni naključno, da smo ravno letos, ko je preteklo 20 let od ustanovitve naše tovarne, presegli magično mejo za proizvodnjo naših elektrofiltrskih zidakov - in sicer 40 milijonov opečnih enot normalnega formata. Poleg tega pa smo v sodelovanju z našimi kooperanti na terenu z našim materialom za strojno ometavanje (efelitom) ometali blizu 150 000 kvadratnih metrov zidnih površin, za potrebe Rudnika lignita Velenje pa pripravili kar 4 000 000 kilogramov suhih malt. Kljub tolikšnim proizvodnim dosežkom pa naši finančni rezultati ne bodo najboljši, in to v glavnem zaradi velikega povečanja cen surovin in energije v prvem polletju, ki je povzročilo v našem poslovanju precej bolj hitro rast poslovnih stroškov kot dohodka.

Tudi na področju samoupravnega delovanja smo v letu, ki mineva, dosegli pomembne uspehe. Precej smo izboljšali delo delegacij. Še posebno pa se lahko pohvalimo z delom naših družbenopolitičnih organizacij, saj so te skupaj z našimi samoupravnimi organi veliko prispevale k temu, da naši delavci odgovorno prevzemajo naloge, ki so zapisane v zakonu o združenem delu in naših že precej dobro izpopolnjenih samoupravnih splošnih aktih.

Tako kot so nas letos, pa nas tudi v prihodnjem letu čakajo zahtevne naloge. Doseči in preseči moramo letos doseženi fizični in finančni obseg poslovanja, da bomo tako zagotovili soliden začetek našega gospodarjenja v obdobju 1981-1985, ki ga nameravamo skleniti s trikrat večjim celotnim letnim prihodkom in s štirikrat večjim letnim dohodkom, kot ga bomo dosegli letos.

Še posebno veliko dela nas v vseh letih novega srednjeročnega obdobja čaka na področju razvoja. Naj omenim le nekaj od teh nalog!

- Posodobiti moramo sedanjo proizvodnjo, ker bomo le

tako lahko še naprej povečevali produktivnost.

- Izpopolniti bomo morali proizvodni program, in sicer z novimi proizvodi, kot so predelne stene, tlaki, izolacijske plošče in podobni gradbeni materiali.
- Razviti bomo morali tehnologijo izdelave lahkih betonov za široko uporabo.
- Vzpostaviti bomo morali poglobljeno sodelovanje s sorodnimi dejavnostmi v REK Velenje kakor tudi s sorodnimi organizacijami združenega dela izven REK Velenje.

Pri vsem tem bo naša surovinska osnova elektrofiltrski pepel iz TE Šoštanj.

- - -

Ob vstopu v novo leto 1981 želim vsem delavcem v SOZD REK Velenje, še posebno pa delavcem v delovni organizaciji EFE, kar največ delovnih uspehov, osebne sreče, zdravja in zadovoljstva."

Družbenopolitične organizacije Avtoparka:

"Običaj je, da ob koncu poslovnega leta naredimo obračun in ga podkrepimo z nazornimi kazalci našega dela. Žal pa pri teh podatkih velikokrat povsem pozabimo na medsebojne odnose.

Za takimi kazalci, ki nam kažejo, da smo zastavljeni plan za leto 1980 povsem izpolnili, stoji v naši delovni organizaciji 141 delavcev, ki so skušali vsak po svojih močeh prispevati k uresničenju načrtovanih gospodarskih ciljev. S ponosom lahko rečemo, da smo kljub težavam, ki sta nam jih povzročili dve podražitvi goriv in velika inflacija med letom, planirani dohodek dosegli; čeprav je bilo treba v ta namen opraviti tudi veliko nadurnega dela.

Kljub visokim stroškom so cene naših storitev ostale vse leto nespremenjene. Najhujši problem pri našem poslovanju pa je bilo in je še primanjkovalje deviz. Ne vemo, kako bi poslovali, če nam pri tem ne bi pomagali delovni organizaciji ESO in RLV.

Tako kot lahko poudarimo, da smo svoje gospodarske cilje dosegli, pa moramo povedati tudi, da medsebojni odnosi v naši delovni organizaciji še vedno niso taki, kot bi morali biti. Vse preveč je še medsebojnih obračunavanj in tudi nedela. Vsi smo si edini v tem, da bomo morali s tem prekiniti in se odpovedati nekaterim stvarim, na katere smo se nekako privadili. To bomo morali storiti ne glede na to, koliko nam pri tem lahko pomagajo nekateri posamezniki in organi izven delovne organizacije. Odkrito si bomo morali povedati stvari, o katerih mislimo, da ne sodijo v naš delovni kolektiv, in si prizadevati, da bomo dosegli boljše poslovne rezultate samo na osnovi boljšega gospodarjenja in boljše produktivnosti.

- - -

Ta obračun namreč ne bi bil popoln, če ne bi povedali, da se za sorazmerno ugodne letošnje poslovne rezultate lahko zahvalimo tudi poslovodnemu odboru SOZD

REK Velenje, saj nam je ta več, kot bi moral, pomagal pri odpravljanju naših slabosti.

Če za sklep rečemo, da je naša želja, odpraviti vse, kar smo doslej delali nepravilno, moramo dodati le še, da trdno upamo, da bomo v letu 1981 ob podobnem obračunu lahko rekli: poleg ugodnih gospodarskih uspehov imamo urejene tudi medsebojne odnose. Prav to, kar si želimo urediti sami, pa želimo tudi vsem drugim delavcem v SOZD REK Velenje... Poleg obilo zdravja, gospodarskih uspehov pa čimveč osebne in družinske sreče!"

Silvo PEŠAK,
direktor "Tiskarne":

"Zavsebino dela in rezultate gospodarjenja naše delovne organizacije v poslovnem letu 1980 bi lahko izrekli kratko oceno: konec je bil dober - zato je bilo vse dobro. In res! Vse načrtovane cilje smo presegli, tudi po kvaliteti. Zato smo vsi z vsem zadovoljni - kar presenečeni zaradi takih uspehov. Težave pri nabavljanju osnovne surovine, papirja, potrebnih repromaterialov med celim letom in več kot 50-odstotni porast cen surovin in repromaterialov so od nas vseh terjali veliko mero iznajdljivosti in skrajne varčnosti, vendar končni uspeh je bil zelo dober.

Osnovni razvojni cilji naše delovne organizacije v 1980. letu so bili: dvig tehnične in tehnološke ravni našega dela in poslovanja, optimalna izraba proizvodnih zmogljivosti, racionalizacija porabe sredstev in delitve dela, zlasti pa uveljavljanje spodbudnejšega sistema delitve osebnih dohodkov; to je delitve po delu, delovnih rezultatih in osebnem prispevku delavcev. Večino teh nalog smo uspešno realizirali, saj bomo ob sklepnem računu za leto 1980 v primerjavi z letom 1979 lahko ugotovili porast celotnega prihodka za blizu 20 %, dohodka za okrog 40 %, čistega dohodka za prek 41 %, akumulacije za blizu 60 % in padec porabljenih sredstev za okrog 5 %.

Glede na družbena merila smo v letu 1980 resda kljub omenjenim rezultatom razporedili nekoliko preveč sredstev za osebne dohodke, saj je poprečni mesečni bruto osebni dohodek na delavca znašal 15 507 dinarjev ali za 30,7 % več kot v 1979. letu. Vzrokov za to je več, vendar glavna sta uskladitev osnovnega vrednotenja proizvodnih del in nalog v naši delovni organizaciji s širšo grafično dejavnostjo in večji obseg nadurnega dela, ki se mu kot delovna organizacija posebnega družbenega pomena zelo pogosto enostavno nismo mogli izogniti; ker - seveda - nismo želeli povečati števila delavcev. V tej zvezi velja opozoriti še na primanjkovalen strokovnega kadra v občini Velenje za na-

šo dejavnost, ki je tudi razlog, da imamo trenutno v srednji grafični šoli 8 učencev raznih smeri, ki nam bodo v naslednjih nekaj letih izravnali fluktuacijo delavcev, ki pa pri nas ni prevelika.

Nekaj pa moram še posebej poudariti!

Splošno znana resnica je, da nobena druga dejavnost ne spreminja tako temeljito svoje tehnologije kot grafična industrija in da se tudi nobena druga industrija tega ne zaveda tako malo kot grafična... To je do letos precej veljalo tudi za našo delovno organizacijo, saj strojne kapacitete so ali stare ali že zdavnaj izrabljene. Prav zato smo letos, še bolj pa moramo v letih novega srednjeročnega obdobja obnoviti in posodobiti praktično vse strojne kapacitete, da bi tako odpravili vsa ozka grla. Nadalje, na minimum moramo zmanjšati obseg živega - ročnega dela, v proizvodni proces vključiti zahtevnejše in dohodkovno zanimivejše grafične storitve itd. Takšna usmeritev bo seveda terjala strokovno ustrezno usposobljen kader in ne nazadnje tudi pomoč celotne občine ke družbene skupnosti in organizacij združenega dela v SOZD REK Velenje. Vso potrebno grafično opremo bomo namreč morali uvoziti, za to pa bo nujna pomoč občine in OZD REK Velenje.

Prijetno je ob koncu poslovnega leta ugotavljati takšne poslovne uspehe. Še bolj prijetno pa je reči: v našem kolektivu je vladalo tovarištvo in prijateljstvo, in od tod v veliki meri izvirajo tako dobri poslovni rezultati. Jasno; tako v samoupravnih organih kot v družbenopolitičnih organizacijah in med posameznimi delavci je večkrat prihajalo do ostrih polemik, do prepričevanj, vendar zaradi njih se naši medsebojni odnosi na splošno niso skalili, kljub temu, da smo mlad kolektiv, zbran - kot pravimo - z vseh vetrov.

Vsem delavcem v SOZD REK Velenje in njihovim družinskim članom želim kar največ osebne sreče v prihodnjem letu."

Franc LENART,
vodja delovne skupnosti
"Družbeni standard":

"Z letom, ki se izteka, smo delavci Družbenega standarda lahko še kar zadovoljni. Kljub mnogim oviram smo zastavljene naloge zadovoljivo opravili in tako prispevali svoj delež k uspešnosti celotnega kombinata. Zavedamo pa se, da bi marsikatero nalogo morali

opraviti bolje, vendar za to ni bilo ustreznih pogojev in se tako tudi naše želje po uspešni izvršitvi nalog niso mogle vedno v celoti uresničiti.

Poslovno leto za novo desetletje bo nam vsem ostalo v neprijetnem spominu zaradi izgube najplemenitejšega človeka naše domovine in sveta. Ostali smo brez njega, a odločni nadaljevati skupaj z njim zastavljeno pot.

Leto 1980 je prineslo tudi nekatere gospodarske ukrepe, zaradi katerih nam bo ostalo v spominu kot leto poudarjenih naporov za stabilnejše gospodarjenje in treznejšo presojo naših zmožnosti na vseh področjih. Nič manj pomembno ne bo to leto tudi zaradi izredno zavzetih priprav za novo srednjeročno obdobje.

Vsi ti dogodki so dajali ton in pečat našemu delu in zaradi njih smo nujno morali biti tudi bolj aktivni. Največ dela smo opravili na področju družbene prehrane. V letu 1980 so naši obrati pripravili blizu 1 milijon toplih obrokov hrane in skoraj 2 milijona hladnih. Trudili smo se, da bi kvaliteta obrokov čimbolj ustrezala potrebam in željam uporabnikov. Vendar tudi brez objektivnih težav idealnega stanja, v katerem bi naj bili vsi zadovoljni, ni mogoče doseči. Če pa se temu pridružijo še izredno hudi problemi zaradi pomanjkanja osnovnih materialov za pripravo obrokov, potem je že poprečno zadovoljstvo velik uspeh. Doslej namreč še v nobenem letu ni bilo toliko motenj v preskrbi z mesom, mlekom, zelenjavo in vsemi vrstami prehrabnih izdelkov. Kolikor smo le mogli smo naredili, da delavci v REK Velenje teh problemov skoraj niso občutili. Poleg pomanjkanja materialov smo se na področju prehrane nenehno spoprijemali z naraščanjem nabavnih cen, tako za osnovne materiale kot tudi za storitve. Z velikim prizadevanjem vseh zaposlenih v delovni skupnosti in njihovim prispevkom k zniževanju poslovnih stroškov smo tri četrtine leta poslovali ob nespremenjenih cenah obrokov. Poleg naštetega so poslovanje zelo obremenjevali problemi delovnega časa, saj je večina obratov poslovala vse dni v letu, to pa je terjalo tudi precej nadurnega dela, že zavoljo odsotnosti od dela zaradi bolniške in nege otrok, ker naš delovni kolektiv je večidel ženski.

Večina omenjenih problemov se je pojavljala tudi pri poslovanju samskih domov. Zaradi skokovitega naraščanja cen storitev, energije, vode in vzdrževanja so samski domovi skoraj vse leto poslovali z izgubo. Sprejetih je bilo veliko ukrepov za znižanje poslovnih stroškov, vendar se kljub temu izgubi ni bilo mogoče izogniti. V zadnjem letu je v samskih domovih dozorelo tudi spoznanje, da je treba stanovalcem poleg zadovoljivih bivalnih pogojev zagotoviti tudi pogoje za vsestransko aktivnost v prostem času. Na tem področju bi se naj v naslednjem letu še marsikaj bistveno premaknilo naprej.

Gostinske enote (Delavski klub, kegljišče, Vila Široko) bodo poslovno leto končale pozitivno in v načrtovanih okvirih. Zaposleni v teh enotah so se trudili, da bi z uvajanjem nekaterih novih storitev in s skrbjo za kakovost privabili v lokale čimveč gostov. Kaže pa, da so tovrstni naporji še vedno premali in da bo ob njih treba razmisliti še o možnostih posodobitve prostorov, zlasti tistih s starejšimi datumi izgradnje. Tudi pri gostincih so povzročali probleme neurejen delavnik,

nadurno delo, pomanjkanje nekaterih materialov in ne nazadnje tudi primanjkovalje delavcev.

Naša sestavljena organizacija ostaja tudi v letu 1980 med tistimi, ki so v prizadevanjih za dobro počutje svojih delavcev posvetile veliko skrbi organiziranemu oddihu v času letnih dopustov in za to namenile tudi precej sredstev.

Pohvalimo se lahko, da je naša letovalna dejavnost med boljšimi tako v republiških kot tudi širših okvirih. V lastnih in najetih počitniških zmogljivostih smo imeli blizu 7 000 letovalcev. Naši delavci in njihovi svojci so lahko letovali v Fiesi, Crikvenici, na Rabu in v krajih, kjer so postavljene prikolice za kampiranje, poleg tega pa še v skoraj 20 drugih obmorskih letoviščih. Poleg poletnega smo organizirali tudi zimsko letovanje v več krajih doma in v tujini. Pri organiziranju letovanj smo se srečevali z vrsto težav. Zaradi kolektivnega dopusta delavcev RLV smo imeli velike probleme pri najemu kapacitet za tako kratko obdobje, naše lastne počitniške domove pa so pestili problemi zaradi nestabilnih cen, pomanjkanja materialov in pomanjkanja delavcev.

In kaj pričakujemo od leta in obdobja, ki je pred nami? V prvi vrsti moramo tudi v prihodnje največ skrbi in naporov nameniti kakovosti našega dela oziroma zadovoljevanju vseh potreb delavcev SOZD REK Velenje na področju prehrane, organizacije bivanja v samskih domovih, gostinstva in letovanj. Enako kot doslej moramo skrbeti za zniževanje poslovnih stroškov in prek tega prispevati k doseganju dobrih poslovnih rezultatov vseh drugih združenih organizacij v SOZD REK Velenje. Več skrbi bomo namenili tudi naši samoupravni organiziranosti, saj nas sedanja oblika pogosto utenjuje. Nadalje, preiti moramo na bolj spodbuden sistem nagrajevanja in ne nazadnje: z boljšim obveščanjem in jasnostjo dela bomo morali doseči boljše medsebojne odnose ne samo med enotami delovne skupnosti, ampak tudi v širših okvirih znotraj in zunaj SOZD.

Vsem članom velikega delovnega kolektiva REK Velenje in njihovim družinam želim zdravo, uspešno in srečno 1981. leto."

"Še nekaj dni pa bo za nami poslovno leto 1980, ki je bilo za delavce naše delovne skupnosti zelo pomembno. V letu, ki se izteka, smo bili priča velikim naporom vseh naših delavcev in celotne družbe za ekonomsko stabilizacijo.

Lahko trdimo, da smo tudi mi prispevali delček k tem naporom, saj smo skušali doseči načrtovane poslovne rezultate z najnižjimi možnimi stroški, brez nadur, s trozmenkim izkoriščanjem računalniških naprav in z minimalnim številom zaposlenih. Tudi pri delitvi sredstev za OD smo se držali vseh dogovorov - namreč največ 15 % več kot lani. Imeli pa smo tudi nekaj težav pri delu. Zaradi več okvar računalniške opreme

Zdravko TANŠEK,
vodja delovne skupnosti
"Avtomatska obdelava
podatkov":

smo morali z nekaterimi nujnimi obdelavami gostovati v drugem ekonomsko računalniškem centru, prizadevala nas je tudi devalvacija dinarja, ker plačujemo najemnino za računalniško opremo v devizah, in visoko povečanje cen tako imenovanih neskončnih papirjev. Toda kljub temu smo zadovoljni mi in naši uporabniki, kajti vse opravljeno delo je bilo izvršeno v pravem času, kvalitetno in v okviru dogovorjenih principov obdelav podatkov. Zaradi tega tudi nismo imeli težav pri pridobivanju celotnega prihodka, in lahko rečemo, da je svobodna menjava dela med nami in uporabniki naših storitev resnično zaživel.

Tako je naš dohodek v skladu z opravljenim delom in v skladu z dohodkom TOZD. Zaradi dobrega sodelovanja z uporabniki je prišlo tudi do dobrih medsebojnih odnosov in kvalitetnih premikov pri delovanju naših organov upravljanja in DPO. Oboji resnično obravnavajo in odločajo o pogojih in rezultatih našega dela, ki so sedaj priznani in cenjeni pri uporabnikih naših storitev.

V prejšnjih letih smo poudarjali, da je potrebno čimveč sodelovanja med nami in uporabniki. Za to leto lahko rečemo, da je bilo sodelovanje zelo dobro. Uresničevati so se pričeli tudi cilji poenotene delovanja AOP na nivoju SOZD EGS, in to na podlagi skupnih razvojnih načrtov, investicij, dela in organizacije.

Seveda si želimo tudi v bodoče tako dobrih poslovnih let, kot je bilo letošnje. V letu 1981 nas čakajo velike in odgovorne naloge. Ob nemotenem rednem dajanju že običajnih rezultatov uporabnikom bomo morali realizirati investicijski načrt. Vse sedanje obdelave bo treba postopoma prenesti na novi računalnik in izgraditi računalniško mrežo prenosov podatkov v okviru OZD REK Velenje in v okviru SOZD EGS. Zato že letos posvečamo veliko pozornost izobraževanju kadrov, realizaciji plana investicije in realizaciji plana povezovanja AOP v SOZD EGS. Zaradi večjih kapacitet, velikega skoka v kvaliteti in novih možnosti AOP nasploh - vse to nam bo namreč prinesel novi računalnik - se moramo tudi ustrezno kadrovske okrepiti, kajti s sedanjimi kadrovske kapacitetami vseh prednosti novega računalnika ne bomo mogli izkoristiti.

Leto 1981 bo torej velika prelomnica v kvaliteti AOP v REK Velenje; poleg tega, da bomo odpravili že dalj časa ugotovljene premajhne sedanje kapacitete računalniške opreme.

Naš pogled na naslednjih pet let pa je usmerjen predvsem v vključevanje AOP na vsa področja informacij v OZD; se pravi: v izdelavo popolnega, celovitega in

kvalitetnega informacijskega sistema za samoupravno, poslovodno in proizvodno področje. Z realizacijo planirane investicije v novo, sodobno računalniško opremo in z dobro kadrovske zasedbo bo možno to tudi v resnici doseči.

Ta prispevek naj sklenem z željo, da bi modernizacija naših obdelav informacij še nadalje uspešno potekala in se širila še na nova področja. Vsem našim uporabnikom pa želim veliko delovnih uspehov in osebne sreče v letu 1981. Srečno!"

Jože KOPRIVNIK,
vodja delovne
skupnosti "Zavarovanje":

"Vedno bolj se bližamo k ciljem, ki smo si jih zadali za leto 1980, in razmišljamo, ali jih bomo lahko vse dosegli. Naša delovna skupnost je namreč bila ob vstopu v leto 1980 dokaj razmajana. Temu so botrovali predvsem skrajno neurejeni medsebojni odnosi znotraj delovne skupnosti. Zato je bila naša prva naloga: urediti medsebojne odnose in samoupravne akte. Skratka, bilo je treba zgraditi temelje, na katerih bi delovna skupnost najbolje funkcionirala v izvajanju svojih nalog. To je pri varovanju premoženja in objektov v SOZD REK Velenje.

Pozornost do vsakega delavca varnostnika nam je končno le dala željene rezultate. Ko govorimo o njih, pa ne moremo mimo poslovodnih delavcev v SOZD, zlasti predsednika poslovodnega odbora SOZD, ki so nas pozitivno usmerjali pri izpolnjevanju naših nalog, kar nas obvezuje, da jim ob tej priložnosti izrečemo vso priznanje in zahvalo.

Glede našega poslovanja v letu 1980 moram reči še, da smo v obdobju prvih 9 mesecev leta zadovoljivo izpolnjevali naloge iz letnega načrta tudi z vidika finančnega poslovanja. Dokaj visoko smo prekoračili le proračun stroškov za storitve, ki smo jih opravili za RLV. To pa zaradi vključevanja obolelih delavcev iz RLV v času medicinske rehabilitacije, ko so bili nesposobni za delo v rudniku, v naš delovni kolektiv... Ta problem - menim - bo ob sprejemanju našega finančnega načrta za leto 1981 vsekakor treba rešiti, saj bomo le tako lahko pripomogli k boljšemu reševanju problematikečasne nezmožnosti posameznih delavcev RLV za delo v rudniku, s katero se vse pogosteje srečuje služba za invalidsko-pokojninske zadeve SOZD REK Velenje.

Glede vsebine našega dela v letu 1980 pa je treba pouda

Nadaljevanje na strani 26!

PORTRETI NAŠIH DELAVCEV

Šerif IBRIŠIMOVIĆ, kvalificirani
kopač, ključavničar in
rudarski nadzornik, zaposlen
v TOZD RLV - Jama Preloge

Prvih deset let dela ni veliko v primerjavi s celotno delovno dobo za starostno upokojitev. Še manj to obdobje pomeni v primerjavi z dolgostjo človeškega življenja. Kljub temu pa je teh deset let tista doba, ki mlademu človeku prinese največ spoznanj, pa naj gre za spoznanja v osebnem življenju ali iz "krojenja" delovnih navad.

Odhod od doma v svet je velikokrat težaven; zlasti za tiste mlade ljudi, ki jim je zgodnja mladost minila, ne da bi jim v žepu ostal vsaj izkaz njihove prizadevnosti v kateri od srednjih šol. Ves kapital za take mladeniče in mladenke sta - če so zdravi - dve roki, navajeni ali pa ne trdega dela, in z njima tak človek odide v svet.

Po tem uvodu bi lahko začeli s pripovedjo o prvih desetih letih samostojnega življenja našega jubilanta Šerifa - zakaj Šerif Ibrišimović je letos praznoval 10-letnico dela. Vendar pogledajmo še za dobrih deset let nazaj - tja v njegovo rosno mladost, ki je "kriva" za marsikateri Šerifov gorak trenutek v poznejših letih.

- - -

Rodil se je pred devetindvajsetimi leti v Donjih Moranjih blizu Tuzle, v družini z dvema bratoma in dvema sestrama. Imeli so sicer nekaj obdelovalne zemlje, vendar premalo, da bi nasitila številno družino. Poleg tega je oče rad popival in to je njihovo pomanjkanje samo še stopnjevalo. V teh neurejenih razmerah je Šerif z nihajočim uspehom izdeloval osnovno šolo, zato po osmih letih šolanja ni prišel dlje kot do spričevala o uspešno dokončanem šestem razredu osnovne šole.

"Takrat res nisem veliko razmišljal o svoji prihodnosti," danes pripoveduje Šerif, "čeprav sem vedel, da bom moral oditi zdoma. Komaj sem čakal, da dopolnim toliko let, da bi se lahko zaposlil."

Spomladi leta 1968 je dobil prvo zaposlitev - sezonsko. To je bilo pri gradbenem podjetju "Bosna". V tej delovni organizaciji je potem delal do pozne jeseni pri izgradnji avtomobilske ceste med Drašjem in Tuzlo. Sezonsko naravo dela je okusil tudi naslednje leto, in to pri "Agroproduktu" v Somboru; potem pa je uvidel, da sezonske zaposlitve niso zanj. Takole se spominja svojih prvih delovnih izkušenj in prihoda v naš rudnik:

"Dela, ki sem ga lahko dobil v domačih krajih, nisem podcenjeval, vendar po sezoni - v tistem zimskem poslovanju doma in zapravljanju težko prihranjenega denarja - nisem videl nobene bodočnosti. Jeseni leta 1969 sem zato sklenil, da grem v Slovenijo in poskusim dobiti delo v velenjskem rudniku, ki je takrat iskal delavce. Domači so mi branili, sosedge pa so me nagovarjali, da naj grem, če sem se že odločil za rud-

nik, raje v Titove rudnike v Tuzlo. Na koncu pa je le obveljala moja odločitev in skupaj s šestimi prijatelji sem v jeseni leta 1969 prišel v Velenje in dobil delo v jami."

"Prišel, videl in ostal," lahko rečemo o Šerifovem prihodu v Velenje. Prijatelji so ga po nekaj dneh dela v jami resda začeli pregovarjati, da naj odneha, vendar Šerif ni popustil. Jamsko delo, ki ga je začel opravljati kot nekvalificirani kopač v vzhodnem delu jame Preloge, res ni bilo lahko, a tudi tako težko ni bilo, kot so govorili njegovi prijatelji.

"Po dobrem tednu se je mojih šest prijateljev vrnilo v Bosno, in ostal sem sam v novem okolju in med samimi neznanimi ljudmi," konča Šerif svojo pripoved o začetku tega obdobja v svojem življenju.

Seveda Šerif takrat še ni mogel vedeti, da se pri delu v jami poznanstva in prijateljstva hitro sklepajo. Kmalu pa je spoznal tudi to. Čeprav je v novem okolju delal samo štiri mesece, ker je potem dobil poziv za služenje vojaškega roka v jugoslovanski vojni mornarici, je namreč sklenil že prenekatero poznanstvo in prijateljstvo.

Praden je oblekel vojaško suknjo, se je še poročil in po odsluženju vojaškega roka prišel nazaj v Velenje skupaj z ženo.

Ob vrnitvi v Velenje, čeprav v dvoje, Šerif ni naletel na večje težave. Tudi glede stanovanja ne, saj je prišel med stare znance in prijatelje v vzhodni del jame Preloge, ki so mu pri vsem pomagali. Franc Krištof, ki je takrat bil njegov nadzornik, bi jima odstopil celo del nove hiše, da bi se lahko nastanila. Le toliko bi morala počakati, da bi hišo povsem dokončal. Vendar jima ni bilo treba; najprej sta se začasno nastanila pri Šerifovem sodelavcu Osmanu Berbiću, se potem preselila v staro zgradbo ob velenjskem jezeru, kjer sta preživela zimo, nato - na pomlad - sta dobila enosobno družbeno stanovanje v Kersnikovi ulici in končno (leta 1975) dvosobno stanovanje, v katerem sta še danes. Vmes sta se jima rodila otroka - hčerka Anela, ki je letos začela hoditi v prvi razred osnovne šole, in sin Amir, ki je pravkar dopolnil štiri leta starosti.

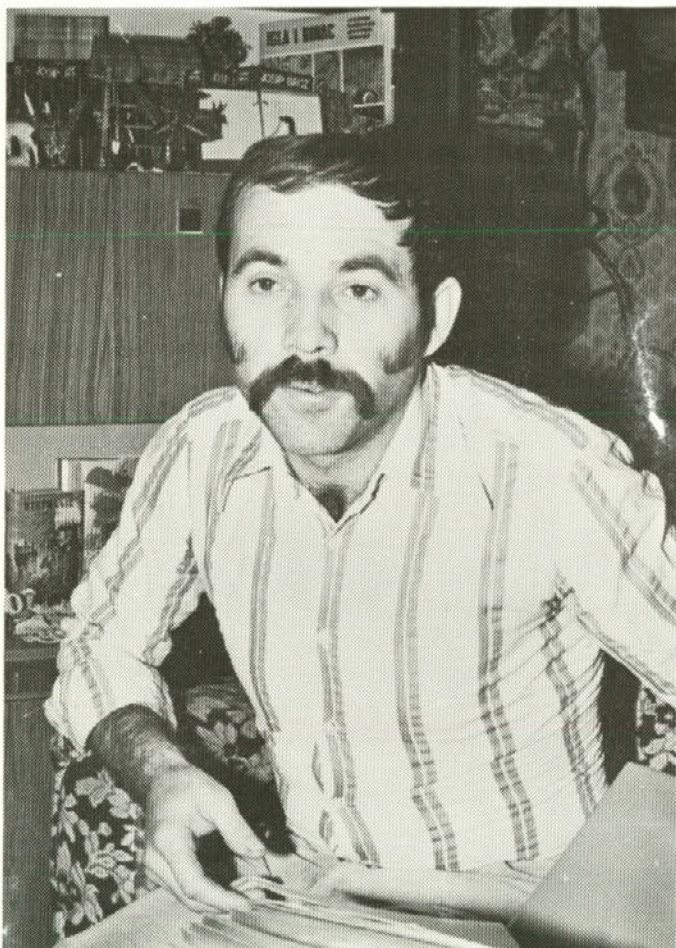
Šerif si je potemtakem ustvaril družino in uredil svoje družinsko življenje tako kot večina ljudi v okolju, kjer živi in dela... Od kod potem izvirajo tisti gorki trenutki v njegovem življenju, ki jih omenjamo na začetku tega zapisa?

"Kar sem dobil, mi nihče ni podaril," reče Šerif, kot da sluti, kaj bi ga utegnil kdo vprašati.

"Po prihodu na rudnik sem pošteno poprijel za delo; zlasti še potem, ko sem se vrnil iz JLA in je prišla z menoj tudi žena... Jeseni leta 1972 sem ob delu začel obiskovati tečaj za pridobitev naziva PK kopač in ga uspešno končal spomladi naslednje leto. Že jeseni leta 1973 sem nato ob delu nadaljeval šolanje za kvalificiranega kopača in ga uspešno končal spomladi leta 1974. Potem sem si privoščil nekaj mesecev počitka - toda ne pri delu v jami! - in se potlej (leta 1975) vpisal še v šestmesečni tečaj za pridobitev naziva kvalificirani ključavničar. Ta poklic me je zamikal takrat, ko

so me predstavili iz jame Preloge v jamo Pesje; k delu z jamskim podporjem salgitter. Vendar še danes ne vem, zakaj sem silil v ta tečaj, saj se po uspešno opravljenem izpitu nisem hotel preusmeriti v opravljanje ključavničarskih del, čeprav je poklic ključavničarja lep in včasih celo lažji kot delo pri odkopavanju z jamsko mehanizacijo.

Želja po nadaljnjem šolanju pa me še ni minila... Ogledal sem se v delavski univerzi v Velenju, kjer so mi povedali, da je prvi pogoj za vsako nadaljnje šolanje popolna osemletka. Še tisto leto sem se zato vpisal v dopisno osnovno šolo v Zagrebu, vendar moram priznati, da potem, ko sem pri njej opravil vse izpite za sedmi razred, nisem vedel nič več kot pred začetkom

Šerif Ibrišimović med razgovorom

šolanja. To pa je bil tudi vzrok, da sem se jeseni leta 1977 vpisal v osmi razred osnovne šole za odrasle pri OŠ "Miha Pintar-Toledo" v Velenju. V njej sem sredi šolskega leta nekega dne srečal tudi mlajšega brata Ismeta, ki je takrat obiskoval rudarsko nadzorniško šolo... in beseda je dala besedo: ko me je začel nagovarjati za študij v nadzorniški šoli, me je hitro prepovobil, da sem pri ravnatelju osnovne šole zaprosil za potrdilo, iz katerega je bilo razvidno, da sem priden učenec in da bom zanesljivo uspešno izdelal osmi razred - kar je bil zame še zadnji pogoj za vpis v rudarsko nadzorniško šolo!

Rudarsko nadzorniško šolo sem začel obiskovati prvega marca 1978. leta. Dopoldan sem hodil v to šolo,

popoldan v osmi razred osnovne šole, ponoči pa na delo v jamo - in tako cela dva meseca. Vendar kljub temu, da sem spal samo po nekaj ur na dan, sem konec aprila uspešno končal osmi razred osnovne šole in opravil še diferencialna izpita iz matematike in fizike, ki smo ju morali narediti vsi, ki smo v nadzorniško šolo prišli naravnost iz osnovne šole.

Po končanem osmem razredu osnovne šole mi je nekaj časa v nadzorniški šoli še trda predla, proti koncu šolanja pa sem čedalje lažje sledil predavanjem in si obdelano snov čedalje lažje tudi zapomnil.

Letos v začetku februarja pa sem končno uspešno - s prav dobrim uspehom - sklenil tudi šolanje za rudarskega nadzornika, o čemer priča tudi to, da sem dobil pohvalo za vzorno izpolnjevanje študijskih obveznosti."

Ob Šerifovih spominih na šolanje za rudarskega nadzornika se je naš pogovor z njim iztekel. Omenil je le še, da je kljub neprestanemu šolanju hodil na delo tudi ob "rdečih" sobotah, in če je bilo treba, še v nedeljah. Za sklep pa je poudaril, da delavec v našem rudniku, ki hoče delati in mu ni vseeno, kaj mislijo o njem sodelavci, lahko doseže zelo veliko, če je dovolj vztrajen.

Pripravil Bojan Ograjenšek

Roman REPNIK, vodja elektro službe v delovni organizaciji EFE

Letos maja so delavci delovne organizacije Elektrofilitrs ki elementi v Šoštanju praznovali 20-letnico ustanovitve svoje tovarne, v kateri iz elektrofilitrskega pepela, ki ga dobijo v TE Šoštanj, izdelujejo zidake in celo vrsto drugih gradbenih materialov; njihov sodelavec Roman Repnik pa je praznoval tudi 20-letnico svoje pripadnosti delovnemu kolektivu te naše organizacije združenega dela.

Rodil se je pred sedemindesetimi leti v Velenju. Oče železničar, mati gospodinja, plega njiu pa gradbena parcela v Stari vasi, na kateri je iz prihrankov, pritrغانih od ust, počasi rasla hišica - to so najmočnejši Romanovi spomini na zgodnje otroštvo.

Zidovi nove hiše se še niso osušili, ko je Repnikovo družino presenetila druga svetovna vojna. Mali Roman si je tisto leto prvič oprtal na ramena torbo in odšel v nemško šolo. Zelo malo je razumel dogajanje okoli sebe, zato se ni žalostil, kadar je pouk odpadel; in to se je pogosto dogajalo. Iz tega obdobja se danes jasneje spominja le še voženj s kolesom v Celje, kamor je s staršema odhajal po hrano, ki jo je železničarska družina dobivala na proste karte.

Kmalu po osvoboditvi je Roman začel obiskovati novo ustanovljeno industrijsko šolo pri našem rudniku, jo potem nadaljeval v Ljubljani in se po njej zaposlil pri

železnici v Ljubljani.

Konec 1953. leta se je vrnil v Velenje, se zaposlil v našem rudniku in v njem delal do preloma desetletja, ko je odšel v nanovo ustanovljeno ekonomsko enoto delovne organizacije RLV - tovarno EFE v Šoštanju, ki ji je ostal zvest do današnjih dni.

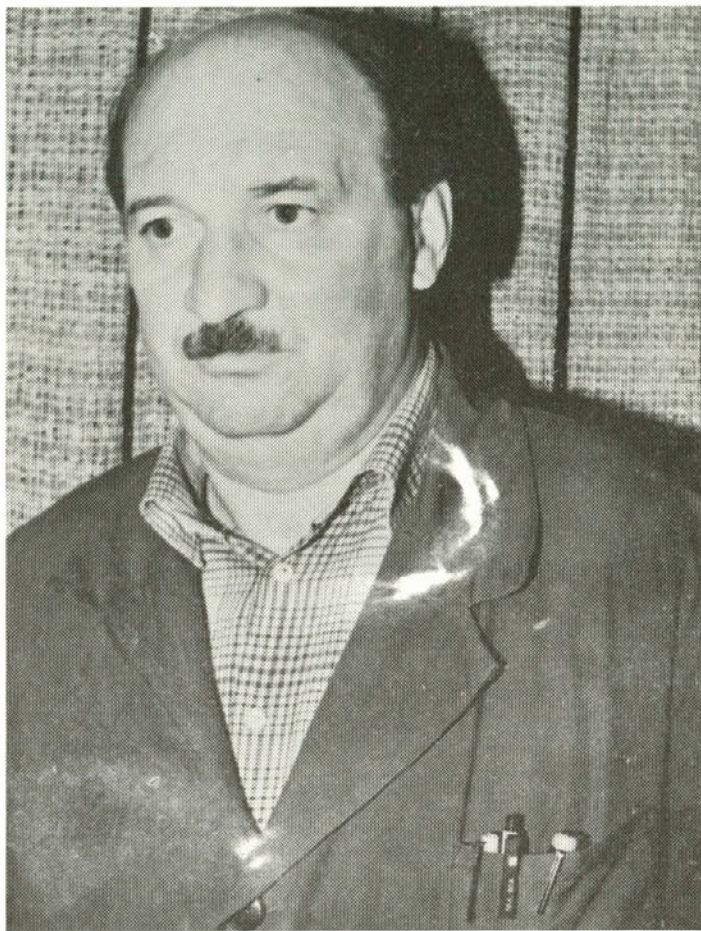
Zvestoba tovarni, ki je morala neprestano dokazovati svojo ekonomsko upravičenost, ni bila preprosta stvar. Kljub temu je Roman Repnik vztrajal; vztrajal v pripadnosti njenemu kolektivu najprej kot izmenovodja pri proizvodnji elektrofilitrskih zidakov in potem kot vodja elektro službe. Težave, ki so spremljale razvoj "njegove" tovarne, je občutil kot osebni neuspeh. Zato se ni predajal; tudi takrat ne, ko so nekateri mislili, da je čas za odhod s potaplajoče se ladje, in so zapuščali tovarno EFE v Šoštanju. Roman je verjel v njene razvojne možnosti. Morda zato, ker se je njegov značaj kalil v prvih letih po vojni na mladinskih delovnih akcijah na progi Šamac-Sarajevo, pri izgradnji Novega Beograda in Titovih zavodov Litostroj v Ljubljani pa na avtomobilski cesti Zagreb-Beograd. Na teh akcijah v letih izgradnje naše porušene domovine, od katerih je vsaka izpričevala neizčrpno sposobnost družbe, ki ve, kaj hoče, je ojeklenel tudi Roman. V Velenje se je vrnil z mnogimi izkušnjami in trdno vero v neomejene možnosti našega nadaljnega razvoja. Zato se je v začetku šestdesetih let med prvimi vključil tudi v izgradnjo novega Velenja... In po vseh teh uspehih naj bi klonil pred začetnimi težavami v tovarni, ki je imela pred seboj jasne cilje? Roman ni bil narejen iz takega testa!

Zadnja leta, ko so se izdelki EFE že dodobra uveljavili na tržišču in je proizvodnja EFE strmo rastle, je dobilo njegovo življenje še dodatni smisel: po letih predanosti igranju rokometu in predsednikovanju rokometnemu klubu "Velenje" v mladosti je postal podpredsednik rokometnega kluba v Šoštanju!

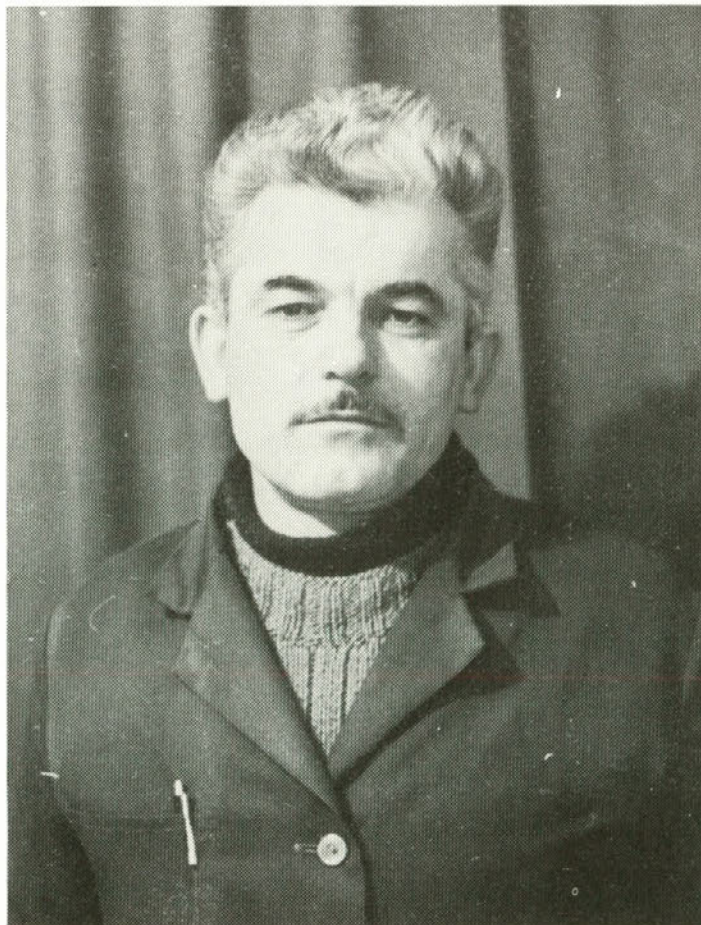
Vendar rokomet v njegovem življenju ne igra najpomembnejše vloge. Vse bolj se namreč usmerja tudi v sodelovanje pri krajevni samoupravi in v delo političnih organizacij v krajevni skupnosti Stara vas, kjer je predsednik skupščine krajevnne skupnosti in podpredsednik krajevnne konference SZDL.

Čeprav Romanovih sedeminštirideset let in aktivno delo v okolju, kjer živi in dela, še ne dajejo dokončne slike njegove življenjske uspešnosti, pa se Roman od časa do časa že ozre na prehojeno življenjsko pot kot celoto. In ob teh pogledih nazaj mu ni žal ne časa ne dela, ki ga je prispeval za dosego skupnih ciljev. Res pa je, da je med delom pozabil na svoje zdravje. Ko bo dogradil hišo, ki mu zdaj pobira še zadnje moči, bo nekoliko bolj poskrbel tudi za lastno rekreacijo... "Njej," nerad priznava, "sem v teh 20 letih posvečal premalo pozornosti, zato je že skrajni čas, da najdem nekaj ur vsak teden tudi zanjo."

Pripravil Bojan Ograjenšek

Naša intervjuvanca Roman Repnik (zgoraj) in Ivan Delopst

Ivan DELOPST, kvalificirani mizar in šofer A, B, C in E kategorije, zaposlen v delovni organizaciji "Avtopark"

Po rodu je iz Topolšice, letnik 1938. V Topolšici si gradi tudi hišo. Ni še v celoti dokončana, stanujejo pa že v njej; on, žena Marica, kuharica v zdravilišču v Topolšici, in 10-letni sin Mitja.

Letos je pri nas slavil že 20-letnico dela. Ves čas dela v Avtoparku, ki je zdaj enovita delovna organizacija, v začetku pa je bil eden od obratov RLV.

- - -

V letih pripadnosti delovnemu kolektivu Avtoparka je bil Ivan najprej buldožerist. Kar sedem delovnih let mu je minilo na buldožerjih; pri delih v deponiji premoga, pri regulaciji reke Pake in tako naprej. Zdaj je že štirinajst let šofer tovornjaka - 6,5 tonskega Tamovega prekucnika, s katerim je brez hujših karambolov prevozil že prek 500 tisoč kilometrov in je še vedno uporaben. Takoj po osnovni šoli pa se je šel učiti mi zarstva, k "Liku" v Šoštanju, a poklic mizarja je po prihodu od vojakov, leta 1960, opustil.

Ko sem ga vprašal, kako je doraščal, sva takoj bila sredi spominov na vojno vihro. Kdo bo rekel: "Kaj pa lahko pove o vojni, saj rojen 1938. leta je bil med tjo še otrok!" Nima prav, kdor tako misli... Največ strahu v vojnih časih doživijo otroci, in to je tudi razlog, da se jim doživetja med vojno veliko bolj usodno kot odraslim vtisnejo v spomin. Ivanu je - denimo - še danes živo pred očmi odhod starejšega brata Zdravka v partizane - v Šerčerjevo brigado, v kateri se je potem boril do konca vojne. To je bilo leta 1944, ko je bil brat star komaj 15 let. Spominja pa se še nešteti drugih dogodkov iz dni narodnoosvobodilne vojne. To tudi ni čudno, saj je pri "Nantlno", kakor se po domače reče domačiji Ivanovih staršev v Topolšici, bila prava partizanska postojanka vse od leta 1942; ponoči, seveda, ker za dne niso imeli miru pred okupatorjevim vojaštvom... Koliko je še živelih borcev, ki vedo povedati, da so pri "Nantlno" lahko dobili vse, kar jim je družina mogla dati. Lahko so si obvezali rane, se odpočili med pohodom, naspali, posušili, si pošili obleko in obutev - še celo dele orožja so lahko dali v popravilo, ker je gospodar - Ivanov oče, delal v velenjskem rudniku in bil v zaupnih odnosih z delavcem Miklavžem v rudniški mehanični delavnici, ki se je spoznal na orožje.

Zelo veliko, če ne že največ, pa je našim borcem v hostah pomenilo tudi to, da od "Nantlno" nikoli niso odšli s praznimi želodci; celo za na pot so vedno kaj dobili. Skratka, "Nantlovi" so bili vedno "naši"... "In taki bomo tudi vedno," pravi Ivanova mama, ki je zdaj stara že 81 let.

Tako pa je bilo tudi sorodstvo Delopstovih in v njem posebno Ivanov bratranec Ivan Pergovnik, znan predvojni komunist in ilegalec, ki je padel med prvimi ustreljenimi talci v Mariboru.

Tudi pozneje, po osnovni šoli in v prvih letih dela pri rudniku, Ivanu ni bilo z rožicami postlano. Prva po-vojna leta so bila nasploh trda za vse, tako za odrasle kot mladino.

Ivan se spominja, da je takrat, ko je bil še buldožerist, delal na strojih brez kabine, poleg tega pa tudi brez drugih zaščitnih sredstev... Mraz, dež, veter, sneg in večni ropot pri buldožerjih - vse to pa se mu zdaj pozna pri zdravju. Nalezel se je nekaj boleznih, ki se jih ne bo nikoli znebil, saj tudi njegovo sedanje delo ni tako, da bi bil rešen nadlog, kot sta slabo vreme in ropot.

Vendar delovna vnema našemu jubilarantu Ivanu še zdaleč ne pojenjuje. Pri delu je še vedno lahko za zgled drugim, zlasti mlajšim šoferjem. Ravno zato pa ga nemara jezijo nekatere stvari v delovni organizaciji Avtopark, o katerih mi je ob sklepu najinega razgovora povedal tole.

- - -

"Marsikaj smo v delovni organizaciji Avtopark že spre-menili na boljše, posebno letos. A vse le še ni 'poš-lihtano' tako, kot si želimo in bi moralo biti. Recimo vprašanje direktorja! Inženir Smrekar, sedanji direktor naše delovne organizacije, pravi, da bo odstopil. Škoda, če bi, dober vodja je. Za vzrok te odločitve pa navaja, da ne zmore več opraviti vsega dela, ki bi ga naj opravil kot direktor. "Dela je preveč in prenapeto je vse skupaj," je rekel. Verjamem mu, da je lahko omagal, saj je postoril vrsto stvari. Pod njegovim vodstvom smo izboljšali sistem delitve osebnih dohodkov v delovni organizaciji in obenem organizacijo dela... Zdaj je osnovna delitev OD po delu in delovnih rezultatih veliko boljše urejena, po osebni uspešnosti pa še ne - to nas še čaka.

K napetosti, ki jo je omenil, so veliko prispevali tudi poslovni problemi, ki so jih povzročile podražitve goriva, olja in rezervnih delov za motorna vozila in težke delovne stroje med letom. K tem problemom pa so se pridružile še zmanjšane potrebe v Šaleški dolini in nasploh po storitvah naše delovne organizacije; zlasti tistih, ki se tičejo zmogljivosti strojnega parka naših tovornih vozil in težke mehanizacije... Torej okoliščine, ki so terjale takojšnjo spremembo v izkoriščanju naših storitvenih zmogljivosti in obenem iskanje novih razvojnih možnosti naše delovne organizacije! Usklajevanje vseh teh nalog pa seveda ni bilo lahko. Posebno zato, ker si novih investicij nihče ne more več privoščiti tako kot nekoč - brez kritja in združevanja interesov in sredstev širšega družbenega okolja zanje.

Kakor koli že - nekaj bomo končno le morali ukreniti, saj če pogledamo že samo izkoriščenost naših avtobusov, tako ne gre več naprej. Avtobusov - recimo - imamo veliko, izkoriščeni pa so zdaj v glavnem le ob izmenjavi delovnih izmen v RLV in nekaterih drugih velenjskih delovnih organizacijah; to je nič več kot po kakšni 2 uri trikrat na dan."

- - -

Razgovor z Ivanom Delopstom sva potemtakem skleni-

la malo črnogledo. Vzrok za to je mogoče tudi v Ivanovi naravi, saj mu ta ne dopušča, da bi karkoli gledal napol postorjeno ali urejeno... Tak je Ivan v svoji delovni organizaciji - kjer ni samo šofer, ampak tudi predsednik komisije za delovna razmerja in poleg tega član delavskega sveta in komisije za analitično ocenjevanje zahtevnosti del in nalog. Prav takšen pa je Ivan tudi v svoji krajevni skupnosti; posebno pri poravnavanju sporov med krajanji in pri civilni zaščiti, saj sta to področji, na katerih so mu sokrajanji zaupali tudi odgovornejše naloge.

Pripravil Lojze Ojsteršek

Herman LESJAK, kopist v delovni organizaciji "Tiskarna"

Ko sem ga vprašal, ali je delovni čas rudarja v jami na splošno bolj izkoriščen kot delovni čas delavca v tiskarni, kakršna je naša, je odgovoril:

"Kako bi rekel - v jami je treba bolj delati, v tiskarni pa nas hudo vežejo roki. Rokov se moramo držati. Vendar to ni povsod enako težko. V naši tiskarni so najboljna tesnem s časom pri izpolnjevanju rokov v knjigovoznici, in sicer zato, ker je v njej še veliko del treba opraviti ročno. Nasploh opažam, da so delavci pri strojnih delih pri nas na boljšem; ni se jim treba toliko naprezati pri delu kot delavcem pri ročnih delih, pa še boljše je vrednoteno njihovo delo."

Zakaj sem Hermana Lesjaka vprašal po izkoriščenosti delovnega časa delavca v naši tiskarni v odnosu do izkoriščenosti delovnega časa rudarja v jami, je lahko razumeti... Herman je po osnovnem poklicu kvalificirani rudar. Če štejemo zraven šolanje za rudarja pri RŠC Velenje, ki ga je končal leta 1962, in odštejemo čas, ko je bil pri vojaki, je celih trinajst let najprej delal v jami in šele potem (leta 1975) zamenjal rudarsko delo - vseskozi na čelih - za tiskarniško. Vzrok je bila težka nesreča pri delu v jami - hud udarec kosa lesa po glavi ob zrušku premoga v podkopu - zaradi katere je postal za jamsko delo nesposoben. Nekaj pa so njegovi nesposobnosti za jamsko delo, ki jo je invalidska komisija ocenila z invalidnostjo III. stopnje, prispevale tudi težave s hrbtenico, ki so se mu nakopičile v letih naporenega jamskega dela pred nesrečo.

Ob prihodu v tiskarno Herman še ni imel sedanjega dela - to je kopiranje (preslikavanje) pripravljenih stavkov za tiskanje s filma na posebne kovinske plošče za odtiskovanje na papir v ofsetnih tiskalnih strojih. Nekaj časa je delal pri stroju za rezanje papirja, vendar to delo je povezano s prestavljanjem in dvigovanjem težkih kupov papirja, zato zanj kot invalida tudi zaradi načete hrbtenice ni bilo primerno. In tako so ga (na predlog direktorja tiskarne) predstavili h kopiranju. S tem delom pa je zaenkrat še kar zadovoljen, čeprav mora pripraviti na dan tudi do 40 ali še več omenjenih plošč.

"Pa osebni dohodki?" sem ga ob tem vprašal.

"Kaj pa naj rečem o njih, če sem invalid?" je zagrenjeno rekel. "Nadomestilo, ki ga dobivamo delavci invalidi, nam kljub veliki inflaciji odmerjajo za eno leto nazaj, tako da skupaj z osebnimi dohodki za delo, ki ga še zmoremo, še zdaleč ne dosežemo osebnih dohodkov, ki bi jih lahko dobivali, če ne bi postali invalidi. To še posebej velja za invalide, ki smo delali na odkopih, saj zdaj se je - kolikor vem - akordni pravilnik za odkope spremenil tako, da imajo delavci na njih veliko več od doseženega odkopnega učinka, kot smo imeli nekoč mi.

Če bi se razlika med mesečnimi osebnimi prejemki, ki jih invalidi dobivamo, in prejemki, ki bi jih lahko dobivali, če ne bi postali invalidi, zmanjšala samo nekaj deset starih tisočakov, bi jaz ne imel kaj reči. Saj delo in odnosi v naši delovni organizaciji so v re-

Herman Lesjak pri delu s kopirnim aparatom

du. O vsem se pomenimo, in če je treba, si pri delu drug drugemu pomagamo. Le pri obravnavi strokovnih predlogov včasih pogrešamo bolj enostavno razlago. Pa nekaj jih je med nami, ki kljub nujni potrebi raje stojijo in gledajo, kot pa da bi poprijeli za delo izven svojega delovnega področja. Na splošno pa smo složen in delovno dobro uglašen kolektiv."

Herman mogoče ne bi toliko gledal na denar, če si ne bi gradil hiše, saj je poročen in žena je tudi zaposlena; dela v RŠC Velenje, in sicer pri serijski proizvodnji tečajev za vrata. Zaradi graditve hiše pa mora gledati na vsak dinar, kljub temu, da sta z ženo oba zaposlena. Posebno zato, ker zaenkrat gradnja še samo s prihranki. "Malo boljše bo prihodnje leto," je rekel

Herman, "ko se nama bo iztekel rok kombiniranega varčevanja in si bova pridobila pravico do koriščenja kreditov iz naslova tega varčevanja."

Iz najhujše denarne stiske se bo torej Hermanova družina (on, žena Milena ter sinova Boris, 1966, in Damjan, 1972) kmalu izkopal; iz skrbi in cele vrste del in opravil, ki jih domala vsakomur, posebno pa delavcem s poprečnimi osebnimi dohodki, nalaga graditev zasebne hiše, pa še dolgo ne. Koliko je dandanes na primer že težav zaradi primanjkovanja tega in onega gradbenega materiala pa zaradi neprestanega naraščanja cen in potov od vrat do vrat, da si graditelj uredi, kar potrebuje. Herman mi je v tej zvezi med drugim dejal: "Pa še hujše bo, če se bo administracija še naprej tako množila in si drobila delo. Ožuljke boš dobil od kljuk, na katere boš moral pritisniti, da si boš kaj uredil..."

Res je: administracija vseh vrst in stopenj - od tiste v političnih organizacijah do tiste pri upravnih zveznih organih in od izvajalcev najenostavnejših administrativnih del do predsednikov in članov vodstvenih organov organizacij in skupnosti - se bo začela reproducirati v poseben družbeni sloj, če že ne kar razred - če ji delavci v neposredni proizvodnji ne bodo spodrezali korenin ...

Pripravil Lojz Ojsteršek

Danilo GROBELNIK, operater pri računalniškem sistemu v delovni skupnosti AOP

Kadar se srečajo ljudje, ki se ne poznajo, in ob srečanju ugotovijo, da so več let živeli v isti zgradbi in imeli celo isto stopnišče, se malo čudno spogledajo in si mislijo, kako je sploh bilo mogoče, da se nismo spoznali... Res, kje so vzroki za take neizkoriščene možnosti zblíževanja ljudi? Je mladost tista, ki človeka peha po poti, s katere ne vidi ne levo ne desno, ali so to posledice usmerjanja v potrošništvo kot začetek in cilj vseh prizadevanj ljudi v nekem okolju?

O tem sva razmišljala z Danilom Grobelnikom, ki je letos proslavljal 10-letnico dela, tisto sredo proti večeru v prostoru, kjer je računalnik naše delovne skupnosti Avtomatska obdelava podatkov, vendar ustreznega odgovora nisva našla. Zato sva se raje lotila običajnega razgovora za naše glasilo, ki je potekal približno takole.

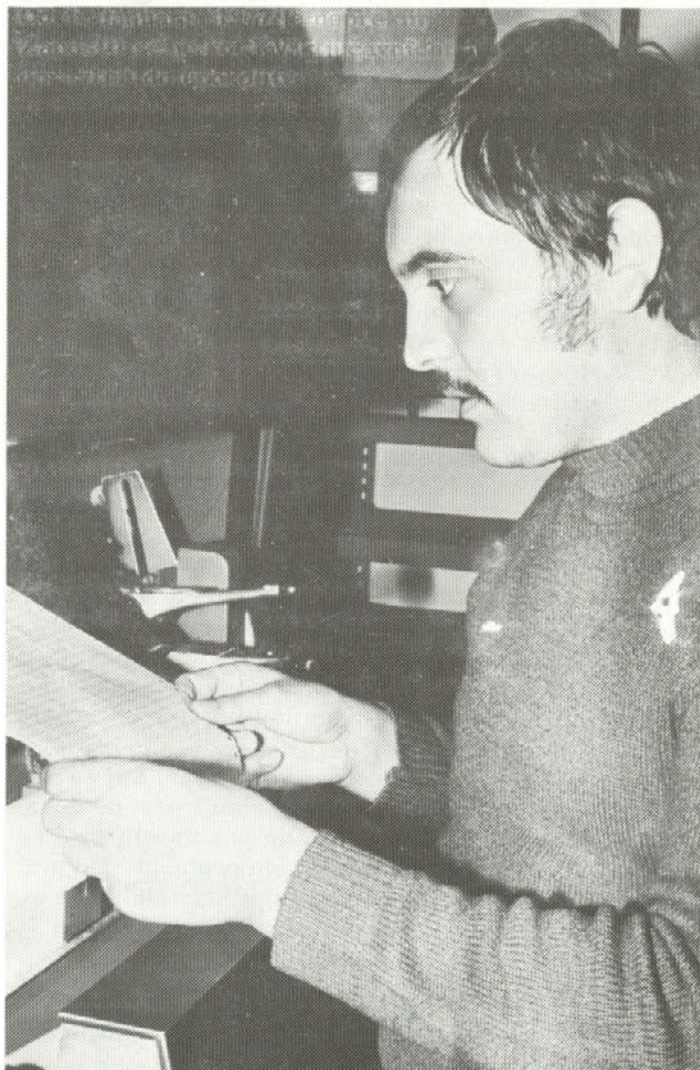
- Česa se človek spomni takrat, ko dobi nagrado za delovni jubilej?

"Tisti trenutek se vpraša, če je res minilo že toliko let."

- In potem?

"V nekaj trenutkih - vsaj večina tako pravi - se mu pred očmi zvrstijo spomini iz minulega življenja... Jaz sem se najprej spomnil na zgodnjo mladost v Cirkovcah in kmetije, na kateri sem živel z materjo. Potem so prišli na vrsto spomini na pašo in na osnovno šolo, ki sem jo pet let obiskoval v podružnični šoli v Cirkovcah, zadnja tri leta pa v Velenju, in tako naprej: na 3-letno rudarsko poklicno šolo v Velenju, začetek dela v velenjskem rudniku in na delo v njem tista štiri leta, v katerih mi je klonila hrbtnica..."

- Kako ste to sprejeli tako mlad?

Danilo Grobelnik ob vrstičnem tiskalniku računalnika

"Z občutkom olajšanja, saj v jami še nisem delal tako dolgo, da bi me pritegnila za zmeraj. Čisto lahkega srca pa se vendarle nisem poslovil od okolja, kjer so ostali vsi moji delovni tovariši, prijatelji in sošolci. To pa deloma tudi zaradi tega, ker mi niso priznali invalidnosti. Vendar, kaj sem si mogel pomagati: prvih nekaj mesecev sem moral opravljati sprejeto delo v skladišču temeljne organizacije RŠC 'Rudarski praktični pouk', potem pa sem izkoristil prvo možnost za prekvalifikacijo..."

Dalje na strani 25!

Prispevki učencev iz osnovne šole "Gustav Šilih" v Velenju

MOJA MLADOST IN MOJ OČE

Moj oče je rudar in zato sem nanj zelo ponosna. Vsak dan odhaja v temne podzemne prostore, kjer nesreča redkokdaj počiva. Že ko mi je bilo tri leta, me je skrbelo zanj in zavoljo tega ga imam še toliko rajši. Rada ga imam tudi zaradi tega, ker me nikoli ni tepel. Če pa mi je kdaj le "padla katera" po zdanji plati, sva oba na to hitro pozabila. Navadno me je kaznoval le tako, da sem morala teden dni pomivati posodo, brisati prah, lupiti krompir in opravljati druga taka hišna dela. Tako je ravnal, ker je vedel, da mi dela v gospodinjstvu ne gredo ravno od rok in da jih zato tudi ne maram. Teh kazni pa sem se kmalu naveličala, zato sem očeta raje ubogala že na prvo besedo in se nasploh izogibala dejanj, za katere bi si zaslužila njegovo kazen.

Neko soboto, ko sta bila očka in mamica pri sosedih, pa se mi je vendarle pripetilo nekaj, o čemer sem bila prepričana, da ne bo šlo mimo mene brez telesne kazni... Igrala sem se s punčkami in medvedkom in pri igri s kovolcem po nesreči zbila na tla kristalni kozarec!

Prž, ko se mi je to pripetilo, sem začela pobirati steklo, vendar sem bila pri tem premalo pazljiva. V prst se mi je zabodel oster košček črepinje, in iz prsta mi je curkoma začela teči kri. In to na novo krilo, ki sem ga dobila šele prejšnji dan! Da bi nesreča bila še večja, sem naenkrat zaslišala še očetove korake pred vrati. Vsa objokana sem si takrat mislila: "Zdaj pa jih bom dobila, da najmanj tri dni ne bom mogla sestiti na zadnjo. Vendar sem se zmotila. Ko je oče vstopil, mi je najprej objezal prst, saj sem jaz vsa prestrašena na to pozabila, potem pa me je vprašal, kaj se je zgodilo. Odgovorila sem mu: "V kuhinji sem poslušala radio in nenadoma zaslišala, da je v dnevni sobi nekaj treščilo na tla. Ko sem nato šla pogledat, kaj neki bi bilo, sem videla na tleh razbit kristalni kozarec. Zakaj je padel, pa ne vem."

Oče se je ten: mojim besedam nasmehnil, se malo zamislil, nato do kraja pobral črepinje na tleh in jih potem odnesel v jašek za odlaganje smeti. Mislila sem si, verjel mi je, in si takoj začela obuvati čevlje, da bi si slabo vest zaradi laži šla ohladit na dvorišče. Tedaj pa je predme stopil oče in ostro rekel: "Nikamor! Teden dni ne boš šla ven. Zakaj, dobro veš." Nič si nisem mogla pomagati. Morala sem se sprijazniti. Obenem pa sem spoznala, kako resničen je ljudski pregovor, da ima laž kratke noge...

Tanja Kotnik, 7. d razred

KJER PESEM SE GLASI, DOM SREČNIH JE LJUDI!

V Glasbeni šoli Frana Koruna Koželjskega v Velenju že tretje leto deluje pevski zbor. Vodi ga tovarišica Alenka Janič. Zbor ne bi mogli imenovati otroški, pa tudi mladinski zbor ne, saj smo v njem pomešani učenci od 1. do 8. razreda osnovne šole. Vsako leto smo sodelovali na reviji pevskih zborov v Velenju. V maju letos smo se udeležili republiške revije pevskih zborov v Zagorju. Večkrat smo že snemali za radio. Nazadnje smo posneli glasbeno pravljico o Rdeči kapici. Pravljičica je zelo prikupna. Vsi smo si želeli, da bi se lahko s pravljico predstavili v javnosti - morda ob novem letu, a iz tega ni bilo nič. Ob njej smo uživali le mi, ki smo jo neutrudno prepevali na vajah.

Nasmehnila pa se nam je sreča. S posredovanjem Glasbene mladine Slovenije smo bili povabljeni na dvodnevno gostovanje v občini Jesenice, da bi se predstavili tamkajšnjim predšolskim otrokom in učencem do 4. razreda osnovne šole. S prikazom naše dejavnosti naj bi vzbudili zanimanje med mladimi poslušalci, da bi se tudi oni vključili med pevce na svojem področju. V okviru dvodnevnega gostovanja je bilo predvidenih šest koncertov.

Naš program je bil sestavljen iz desetih pesmic in glasbene pravljice. Glede prenočišč je bilo predvideno, da bi prespali pri svojih vrstnikih v Jesenicah. Tega smo bili posebno veseli, saj bi tako navezali osebne stike z jeseniškimi otroki. Datum našega gostovanja je bil določen za 14. in 15. oktober 1980.

Z vso potrebno prtljago smo se ob pol šestih zjutraj zbrali pred glasbeno šolo. Od vseh članov pevskega zbora je manjkala le ena pevka, ki se ni smela udeležiti našega gostovanja po odločitvi svojih staršev. Vsi smo bili nekoliko prizadeti in žalostni, ker menimo, da je udeležba na takem gostovanju priznanje in plačilo za celoletni trud, katerega si je vsekakor zaslužila tudi ta pevka.

Zasedli smo sedeže v avtobusu in odrinili na pot. Med potjo ni bilo preveč železniških težav. Ustavili smo se na Brniku, a le toliko, da smo si na svežem zraku pretegnili zasedene ude. Ob devetih nas je že čakal prvi nastop, zato smo nemudoma nadaljevali pot.

Prvi nastop smo imeli v celodnevni osnovni šoli Toneta Čufra. Oder je bil postavljen v veliki šolski avli. Poslušalo nas je preko 600 otrok, a kljub takemu številu avla ni bila povsem polna. Lahko si mislite, kakšen užitek je bilo peti v tem izredno akustičnem prostoru. Najbolj napeto so nas poslušali otroci iz vrtca. Oči velike kakor cekini pa so otroci dobili, ko so v drugem delu nastopa naši pevci prišli na oder preoblečeni v gozdne živali; zajčka, ptičko, medvedka in veverico. "Živali" so se postavile med drevesa, ki so bila postavljena pred zborom... Vsa igrlica je bila zamišljena tako, da smo bili pevci drevesa, ki pripovedujemo, kaj se dogaja, s solo točkami pa so se vključevale glavne osebe.

Zadnja od živali se je prihuljeno prikradla na oder lisica. Ta lisica pa ni bila nihče drug kot tovarišica Skornškova, ki nas je spremljala na klavirju. Prav ona je izzvala največje navdušenje med otroci.

Ko je bil gozd s svojimi prebivalci tako popoln, smo lahko pričeli s pravljico. Glavna vloga Rdeče kapice je bila dodeljena dvema pevkama, ki sta se zamenjali ob vsakem koncertu.

Vsem malčkom je vztrepetal srce, kadar se je prikazal volk. Včasih se je iz občinstva dvignila prestrašena glavica in stoje napeto opazovala volka, nato pa sedla in glasno povedala svoje misli; navadno z vzklikom: "Saj menda ni pravi?". Neki deček se je tako poglobil v pravljico, da je v trenutku, ko je volk "požrl" Rdečo

Katja Kovač, avtorica te reportaže ob prejemu nagrade (knjige in nekaj denarja) za svoj prvi objavljeni prispevek v naših glasilih (v prejšnji številki Rudarja, ki je izšla 6. oktobra)

kapico, kar na glas zajokal. Strah pa se je sprevrgel v veselje takrat, ko je volk padel v vodo in utonil. Takrat smo se "drevesa" prijela za roke in od veselja zaplesala, ker sta bili Rdeča kapica in babica spet živi. Svoje je seveda pripomogel k srečnemu koncu tudi junaški lovec. Prav na koncu smo v pesmici zaželeli Rdeči kapici srečno pot, ji pomahali v slovo, poslovi-li pa smo se tudi od poslušalcev.

Tako in še boljše smo opravili ta dan še dva nastopa, tokrat v gledališču Toneta Čufra.

Začuden pa smo bili, ko smo se po kosilu odpravili k avtobusu in se odpeljali v smeri proti Ljubljani. Spraševali smo, kdaj se bomo spoznali z našimi vrstniki, pri katerih naj bi prespali. Ampak tovarišica je skriv-

nostno molčala. Povedala je, da se peljemo na Bled. Res smo zavili v tej smeri. Ogledali smo si znameniti grad. Večina nas je bila na gradu prvič. Zato je bilo to še posebno doživetje. Še dolgo nam bo ostala v spominu panorama Bleda, ki smo jo videli z velike ploščadi pred gradom. Ogledali smo si še muzej in v grajski kapeli zapeli pesem N' mau čez izaro.

Polni lepih vtisov smo se odpeljali nazaj proti Jesenicam. A kako smo se začudili, ko se avtobus ni ustavil v tem kraju... Takrat pa nam je tovarišica le izdala skrivnost, ki jo je vse dotlej prikrivala. Prenosišče smo imeli zagotovljeno v mladinskem zdravilišču nad Gozd Martuljkom. Tega smo se izredno razveselili, saj smo vedeli, da bomo tako skupno preživel lep večer. Vendar brez manjših spodrseljavev le ni šlo. Cesta do doma je bila sicer urejena, ampak naš avtobus je bil prevelik po širini, dolžini in višini, da bi zmožgel vožnjo do doma. K sreči ni deževalo, pa tudi svetlo je še bilo, zato smo se odločili, da bomo 3 kilometre poti, kolikor smo je še imeli pred sabo, kar prepešali, saj nam bi malo hoje po svežem zraku vse prej kot škodilo. A ko smo bili že pripravljeni za odhod, se je nenadoma pojavil odrešilni kombi. Vožnja je pa le boljša od pešačenja, zato smo se rade volje porazdelili po skupinah in ob pol sedmih zvečer bili že vsi na vrhu.

Dom Gozd Martuljek je urejen kot nekakšna planinska kočica. Hitro smo se razmestili po sobah. Kmalu smo se počutili kot doma. Prijetne vonjave, ki so prihajale iz kuhinje, pa so nas zvale v jedilnico k večerji. Pomagali smo pri razdelitvi večerje in pospravljali jedilnice. Potlej smo odšli v svoje sobe k počitku. Tak bi pričakoval, da smo zaspali kot ubiti. Bilo pa je ravno obratno. Bili smo kot novorojeni mladiči, ki na vsakem koraku odkrivajo novi svet. Sprehajanja med sobami kar ni hotelo biti konec. Zato smo najstarejše pevke stopile v akcijo. Hodile smo od sobe do sobe in skrebele za mir. Najlažje je bilo utišati najmlajše. Povedale smo jim eno ali dve pravljici, nato pa jih pripravile, da so si pravljice začeli pripovedovati sami. Po želji smo morale koga še lepo pokriti in mu dati poljubček za lahko noč. To pa ni bilo nič kaj čudno, saj smo nekatere bile kar dvakrat starejše od njih.

Zjutraj je bila budnica že od pol sedmih. Po zajtrku pa so nas po skupinah zvozili v dolino. Avtobus nas je čakal pri gostilni Špik. Od tu smo nadaljevali pot v Kranjsko goro, kjer smo imeli koncert v osnovni šoli. Tu smo šele spoznali, kakšna je lahko publika. Nekateri so nas sanjavo poslušali in bili z mislimi drugje; zdramil jih je šele aplavz. Drugi so z odprtimi usti poslušali in navdušeno ploskali, tretji so nas z gibi posnemali, četrti pa so ocene - dobre in slabe - povedali kar naglas. Slednje vrste poslušalcev je bilo še posebno veliko v osnovni šoli v Mojstrani, kjer je bil naš drugi koncert tega dne. Še bolj pa so nas učenci te šole presenetili z željami, da bi si dopisovali z nami. To nam je bilo všeč in res smo nekateri izmenjali naslove.

Lepo so nas sprejeli tudi v osnovni šoli v Žirovnici. Tu smo se še posebej potrudili, saj je bil to naš zadnji nastop, zato pa smo doživeli tudi zelo glasen in buren aplavz. Po nastopu smo se zahvalili našemu vodiču, ki je bil ravno iz te šole, potem pa smo se ob izmenjavi želja z mladimi Žirovničani po ponovnem snidenju odpravili

proti domu.

Na poti domov smo se ustavili v Vrbi in si ogledali rojstno hišo dr. Franceta Prešerna in cerkvico sv. Marka. Vso pot smo prepevali, saj je imel eden od tovarišev spremljevalcev kitaro. Od samega prepevanja smo bili skoraj brez glasu. Če bi bilo še pol ure vožnje več, ne bi najbrž nihče mogel več govoriti. Velenje pa nas je pričakalo na starem mestu in tako ni bilo strahu, da doma ne bi mogli povedati staršem, kako smo preživeli dva nepozabna dneva. Veseli, da smo doma, a vseeno žalostni, da se je vse tako hitro končalo, smo razigrani odhiteli na svoje domove.

Še nekaj namesto sklepa

Kot sem že v začetku omenila, smo Rdečo kapico za radio že posneli. V naše veliko zadovoljstvo pa smo dobili povabilo, da pravljico posnamemo še za televizijo. To smo sprejeli z največjo vnemo in sklepom, da bomo na pevske vaje hodili še bolj redno kot dotlej!

Ko je prišla tista sobota - 8. 11. 1980 - smo že navse zgodaj odrinili v smeri proti Ljubljani. Ob 9. uri smo se znašli v velikem studiju v novi stavbi RTV Ljubljana. Prostor v studiju je prirejen tako, da en del uporabljajo za oder, drugi del pa je namenjen kameram. Po režiserjevi zamisli smo dogajanje na odru nekoliko spremenili, seveda pa je vsebina zgodbice ostala enaka. To nam je vzeo nekaj dragocenega časa, tako da smo s snemanjem končali šele od pol dveh popoldne.

Snemanje za TV nas je obogatilo z novim spoznanjem. Kadar bomo v bodoče sedeli pred TV ekranom, bomo bolj znali ceniti trud, ki je bil potreben za pripravo od daja. Zgodbica, ki smo jo posneli mi, traja - denimo - le 10 minut, za snemanje pa smo porabili kar štiri ure.

Velika želja se nam je torej izpolnila; ena pa v nas še vedno ostaja neizpolnjena. To je želja, da bi se z Rdečo kapico predstavili tudi domačemu občinstvu.

Katja Kovač, 8. razred

Helena Prosenjak, 5. d razred

JUGOSLAVIJA

Jugoslavija, dežela
sonca in morja,
lepa si ti.
Človek vsak si te želi!

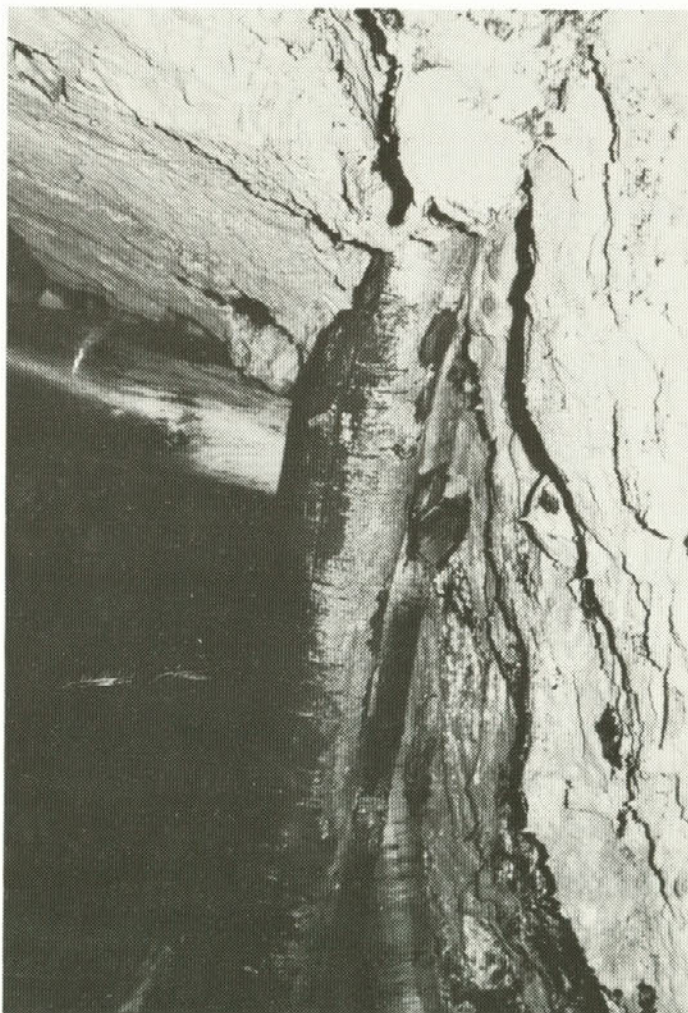
Imaš rodne gorice,
visoko gorovje, morje.
Jugoslavija, lepa si ti,
človek vsak si te želi.

Marko Lampe, gimnazija Velenje

NEKDO

Ravno kot se naše polje odpira,
tako tam doli globoko knap stoji,
ko stroji grmijo kot bliski, se ne boji,
zakaj njegov knapovski ponos se upira.

Navada stara je že taka,
da kdor na novo v jamo pride,

krstu knapovskem ne uide,
zakaj ta stvar na vsakega počaka.

Kadar knap v globine odhaja,
počasi ga jama na svetlobo privaja
in nikdar ne ve, kaj ga zares pomlaja.

Pravi knap svojega poklica nikoli ne konča
in tako se spremeni v ptiča,
ki se vsako leto v isto gnezdo vrača.

Ure tudi v globinah minevajo,
kot kakšna žalostna stvar mine
in se zareže globoko v spomine -
in ta stvar se trudi, da druge stvari bolje uspevajo.

Kadar knapa jama zagrne,
se premagati ne more,

da si ne strga opore -
in nihče ga od tega ne odvrne.

Ko zunaj toplo sonce sije,
ko krt knap v jami rije
in kak klin takrat več zabije.

Dan za dnem iz zemlje rudo vleče,
zaradi tega ga včasih vest zapeče,
vendar dela to, da bi bilo več sreče.

Daleč notri je v jami,
in da šel bi kam drugam,
da bi zamenjal svoj stan,
ga nikoli nihče ne premami.

Ker knapa vonj rude omamlja
in vonj ta samo on pozna,
samo on ga rad ima,
ga prav ta vonj vedno znova v jamo spravlja.

Resnično je nekaj v tem vonju,
morda je podoben belemu konju,
ki dirja po širnem polju.

Lahko je podoben smreki zeleni,
prav zaradi tega ustvarjeni
in nekaterim morda celo podarjeni.

Ampak knapa pravega ne zmede nič,
vsaka stvar ima svoje mesto,

kamor knap odhaja često,
zato ne bo knap nikoli birič.

Ko takole gre razmišljajoč
na svoje delo,
ki je prav lahko včasih tudi veselo,
so odpravlja tudi marsičesa zavedajoč.

Vse je tako naravno,
kdaj pa kdaj tudi zabavno
in vse, kar se dogaja, je knapu zaznavno.

Ko gre v jamo reče tisti srečno,
ko pride ven, reče zopet srečno
in včasih reče kdo srečno za večno.

Resnično je knap na znotraj močan,
opazi vse stvari
in marsikaj se mu zbistri
in ni mu vseeno za njegov vsakdan.

On je živel v veku prejšnjem,
ko je bilo življenje njegovo
postlano z jagodo pelinovo,
on živi v veku sedanjem.

On širne gore pretvarja v svetu,
nihče ga ne ustavi v njegovem zaletu,
nihče ne more ustaviti orla v poletu.

Podoben je vencu češmina
in nikdar ga ne premaga skomina,
zato je vreden vsega spomina.

ODŠLI V POKOJ

Peter BRICMAN,
upokojen 5. maja

Rojen 14. oktobra 1937 v Doliču.

Od 4. januarja 1977 je neprekinjeno delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je kot KV ključavničar in ta dela in naloge opravljalo do upokojitve.

Vida OBREZA,
upokojena 1. julija

Rojena 11. maja 1925 v Pesju.

Mati enega otroka: leta 1956 rojene Teje.

Od 7. aprila 1970 je neprekinjeno delala v TE Šoštanj. Zaposlila se je kot administratorica v investicijske n sektorju. Po dokončani III. fazi izgradnje TE Šoštanj je bila premeščena v komercialno službo, kjer je delala vse do upokojitve.

Aktivna udeležnica NOV od leta 1944 dalje.

Milan POKLEKA, upokojen 2. julija

Rojen 25. oktobra 1926
v Gorenju pri Velenju. Poročen
s Cecilijo, rojeno Miklav.

Od 19. septembra 1969 je neprekinjeno delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je pri razdelilni postaji, potem je delal pri kotlih blokov prvih dveh faz, od leta 1976 pa je zaradi invalidnosti opravljalo dela in naloge čuvaja delavnic in to delo opravljalo do upokojitve.

Ivan MEŽA, upokojen 6. avgusta

Rojen 30. aprila 1931
v Podkraju pri Velenju. Poročen
z Antonijo, rojeno Blazinšek.

Od 5. decembra 1950 je neprekinjeno delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je kot kvalificirani ključavničar. Leta 1961 je bil premeščen k delom in nalogam dežurnega klju-

čavničarja, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože ŠTRUCELJ, upokojen 17. avgusta

Rojen 21. marca 1921
v Lokovici pri Velenju.

Od 15. decembra 1969 je neprekinjeno delal v TE Šoštanj. Zaposlil se je kot skladiščni delavec v investicijskem skladišču III. faze izgradnje TE Šoštanj. Po dokončanju III. faze je bil premeščen v strojno vzdrževanje, kjer je delal do upokojitve.

Ivan HRIBERŠEK,
upokojen 4. septembra

Rojen 15. maja 1932
v Ravnah pri Šoštanju. Poročen
z Emo, rojeno Malec.

Od 15. septembra 1954 je neprekinjeno delal v RLV, s krajšo prekinitvijo pa že od leta 1948. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1974 je bil premeščen v Zunanji obrat in leta 1978 v Kopalnico, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1955 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača, leta 1961 za kvalificiranega kopača in leta 1965 še izpit za strelca.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

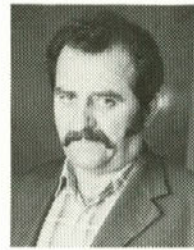
Stanislav PODKRIŽNIK,
upokojen 8. septembra

Rojen 25. oktobra 1932
v Florjanu pri Šoštanju.

Od 13. septembra 1954 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1955 je bil premeščen v Jamo vzhod in leta 1970 v Jamo zahod, sedaj Jama Preloge, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1963 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1965 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože CENTRIH,
upokojen 20. septembra

Rojen 15. marca 1928
v Zagorju pri Planini. Poročen
z Marijo, rojeno Kostrevc.

Od 23. marca 1961 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami zahod. Sredi leta 1977 je bil premeščen v Steber 8, zdaj Jama Pesje, konec leta 1977 v Jamo Preloge, leta 1978 v Jamo Pesje in leta 1979 v Jamo Preloge, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1963 je opravil izpit za kvalificiranega kopača in leta 1972 še za strelca.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože KRAŠOVEC,
upokojen 23. septembra

Rojen 23. marca 1924
pri Sv. Magdaleni pri Preboldu.
Poročen z Lucijo, rojeno Mraz.

Od 12. februarja 1962 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani delavec v Jami vzhod. Leta 1970 je bil premeščen v Zunanji obrat in leta 1972 v Klasirnico, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Aktivni udeleženec NOV od leta 1944 dalje.

Ciril PLEŠNIK,
upokojen 30. septembra

Rojen 1. julija 1929
v Andražu pri Polzeli. Poročen
z Jožefo, rojeno Podjavoršek.

Od 6. oktobra 1952 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod. Leta 1975 je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1956 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1961 še izpit za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Mustafa ZAHIROVIĆ, upokojen 9. oktobra

Rojen 10. marca 1945 v Gorenji Orahovici.
Poročen s Hasijo, rojeno Mrkonjić.

Od 1. septembra 1975 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kopač v Jami zahod, sedaj Jama Preloge, kjer je delal do upokojitve.

Franc VODOVNIK,
upokojen 24. oktobra

Rojen 6. marca 1938
v Podvrhu pri Celju. Poročen
s Cilko, rojeno Žohar.

Od 2. junija 1960 je neprekinjeno delal v RLV, s krajšo prekinitvijo pa že od leta 1956. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1977 je bil premeščen v Zračenje, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franc STRGAR,
upokojen 1. novembra

Rojen 14. septembra 1930
v Dovžah pri Mislinju. Poročen
z Ljudmilo, rojeno Cokan.

Od 16. julija 1953 je neprekinjeno delal v RLV, s krajšo prekinitvijo pa že od leta 1949. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami vzhod, leta 1969 je bil premeščen v Jamo zahod, konec leta 1969 nazaj v Jamo vzhod, leta 1975 v Steber 8, konec leta 1975 v Jamo vzhod in leta 1977 v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1954 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1957 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Alojz GLAVNIK, upokojen 5. novembra

Rojen 24. aprila 1923 v Prelogah pri Velenju.

Od januarja 1948 je bil zaposlen v RLV, po ustanovitvi REK Velenje pa je bil premeščen v TE Šoštanj, kjer je nekaj časa opravljal dela in naloge stikalničarja, potem pa je zaradi bolezni bil premeščen h kopirnim strojem, pri katerih je opravljal vodstvena dela in naloge do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Anton CENCEN, upokojen 7. novembra

Rojen 18. februarja 1931
v Matkah pri Celju. Poročen
z Drago, rojeno Ovnič.

Od 22. junija 1964 je neprekinjeno delal pri združenih organizacijah v SOZD REK Velenje. Zaposlil se je kot kvalificirani ključavničar v Jami vzhod. Leta 1969 je bil premeščen v strojni obrat ESO, zdaj temeljna organizacija DO ESO "Strojni obrati", kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ivan BLAZINŠEK,
upokojen 15. novembra

Rojen 13. junija 1930
v Gaberkah pri Šoštanju. Poročen
z Marijo, rojeno Stropnik.

Od 13. novembra 1953 je neprekinjeno delal v RLV, s krajšo prekinitvijo pa že od leta 1948. Zaposlil se je kot polkvalificirani kopač v Jami vzhod, leta 1974 pa je bil premeščen v Jamo Škale, kjer je delal do upokojitve.

Leta 1956 je opravil izpit za kvalificiranega kopača in leta 1961 še za strelca.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Stjepan VEŠLIGAJ, upokojen 22. novembra

Rojen 28. novembra 1931
v Cigrovcu pri Pregradi. Poročen
s Slavko, rojeno Urek.

Od 1. aprila 1969 je neprekinjeno delal v RLV, s prekinitvijo pa že od leta 1963. Zaposlil se je kot kvalificirani zidar v Zunanjem obratu, leta 1978 pa je bil premeščen v Gradbeno dejavnost, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Fanika KRNEŽA,
upokojena 2. decembra

Rojena 27. septembra 1933
v Skornem pri Šoštanju.

Mati enega otroka: leta 1963 rojenega Vojka.

Od 1. marca 1961 je vse do upokojitve neprekinjeno delal v EFE.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Franjo LEVAČIČ,
upokojen 2. decembra

Rojen 2. oktobra 1932
v Žiškovcu pri Čakovcu. Poročen
z Alojzijo, rojeno Dobranič.

Od 5. novembra 1954 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot nekvalificirani kopač v Jami zahod. Leta 1975 je bil premeščen v Jamsko mehanizacijo in transport in delal v Jamskem transportu do upokojitve.

Leta 1961 je opravil izpit za polkvalificiranega kopača in leta 1964 še za kvalificiranega kopača.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Francka PAHOLE, upokojena 5. decembra

Rojena 3. decembra 1925

na Kovaškem vrhu pri Poljčanah.

Mati enega otroka: leta 1954 rojene Silve.

Od 1. marca 1961 do upokojitve je neprekinjeno delala v EFE.

Nagrajena in dobitnica diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ferdo ZIDAR,
upokojen 9. decembra

Rojen 26. maja 1934
v Lešah pri Prevaljah. Poročen
z Marijo, rojeno Petek.

Od 4. novembra 1974 do upokojitve je bil neprekinjeno zaposlen kot KV klepar v kleparskem obratu ESO.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Jože MELANŠEK, upokojen 10. decembra 1980

Rojen 10. marca 1930

v Lokovici pri Šoštanju. Poročen
z Maksimilijano, rojeno Kušar.

Od 10. oktobra 1973 je neprekinjeno delal pri RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani mizar in delal v Mizarski dejavnosti do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Luka OBLAK,
upokojen 12. decembra

Rojen 13. oktobra 1921
v Šmihelu pri Mozirju. Poročen
s Kristino, rojeno Dimec.

Od 10. marca 1969 je neprekinjeno delal pri RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani mizar in delal v Mizarski dejavnosti do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Ivan BERDNIK,
upokojen 20. decembra

Rojen 12. februarja 1934
v Mariboru. Poročen z
Lavro, rojeno Žibret.

Od 18. marca 1971 je neprekinjeno delal v RLV. Zaposlil se je kot kvalificirani kopač v Jamskih gradnjah, kjer je delal do upokojitve.

Nagrajen in dobitnik diplome za vestno in vztrajno delo v delovni organizaciji.

Prihodnjič nadaljevanje

(Po podatkih iz kadrovskih služb delovnih organizacij in oddelka za socialno zavarovanje v kadrovsko-sposlošnem sektorju skupnih služb SOZD REK Velenje pripravila Vesna KORES.)

PREKLICUJEM VELJAVNOST

delovne izkaznice in izplačilnega kartončka SOZD REK Velenje št. 011487; oboje izdano pred 15. 12. 1980 - Ivan MIKLAVŽINA (Šaleška 18 b, Velenje).

Šestnajst delavcev iz naše občine je dobilo priznanje in plaketo "Josip Broz Tito - 30 let samoupravljanja".

MED DOBITNIKI PRIZNANJA IN PLAKETE TUDI ŠEST DELAVCEV IZ NAŠEGA KOMBINATA

V sredo, 26. novembra, sta klub samoupravljalcev in občinski svet Zveze sindikatov Slovenije "Velenje" priredila v domu kulture v Velenju proslavo dneva republike in 30-letnice samoupravljanja. Na njej so po govoru predsednika kluba samoupravljalcev inženirja Petra Krapeža in lepem kulturnem programu, v katerem so nastopili člani kulturnega društva velenjske gimnazije "Ivan Cankar" in mešani pevski zbor "Gorenje", podelili šestnajstim delavcem iz OZD v občini Velenje in med njimi tudi šestim iz našega kombinata priznanje in plaketo "Josip Broz Tito - 30 let samoupravljanja".

Pobudo za uvedbo tega priznanja in plakete, ki pomenita nagrado za zasluge pri razvoju in uresničevanju našega socialističnega smoupravljanja in uveljavljanju izročil narodnoosvobodilne borbe in revolucije naših narodov in narodnosti, je dala skupnost klubov samoupravljalcev Jugoslavije, kandidate zanjo pa so izbrali delavski sveti in osnovne organizacije zveze sindikatov.

Kdo so dobitniki iz našega kombinata?

Henrik BOLHA,
KV klepar, vodja
krovsko-kleparskega obrata
v TOZD ESO - KKO

Priznanje in plaketo je dobil za prizadevno opravljanje pomembnih dolžnosti v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah; večkrat je bil predsednik delavskega sveta, največ zaslug pa ima pri povojnem razvoju gasilske dejavnosti in telesne kulture v naši dolini.

Mirko HUDEJ,
KV električar, skupino-
vodja pri izdelavi
elektro opreme in naprav
v TOZD ESO - Elektro obrati

Njegove zasluge segajo že v mladostna leta, ko je aktivno delal v organizacijah mladine in pozneje v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah svoje temeljne organizacije in delovne organizacije. Njegova ustvarjalna aktivnost je nepogrešljiva tudi pri skupščinskem delu v krajevni skupnosti, kjer že več let prevzema in odgovorno opravlja najpomembnejše naloge.

Marjan KORTNIK,
strojni tehnik, vodja
tehnološke priprave dela
v obratu za strojno
obdelavo v TOZD ESO -
Strojni obrati

Svojo pot družbenopolitičnega aktivista je začel v šolski organizaciji mladine in jo zavzeto nadaljeval v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah v ESO vse do danes. Predanost socialističnemu samoupravljanju je še do nedavnega izpričeval tudi kot predsednik delavskega sveta delovne organizacije ESO, zdaj pa jo dokazuje predvsem kot sekretar osnovne organizacije ZK v temeljni organizaciji ESO "Strojni obrati".

Vladimir KRUSNIK,
visoko kvalificirani jamski
delavec - strelec, dela v
TOZD RLV - Jama Škale

Že dolga leta je vsestransko družbenopolitično aktiven. Bil je predsednik delavskega sveta, sekretar osnovne organizacije ZK, predsednik osnovne organizacije ZS v svoji temeljni organizaciji, sedaj pa ima odgovorne

naloge v krajevni samoupravi. Med sodelavci uživa ugled tudi zaradi zavzetega prenašanja pridobljenega znanja na mlajše delavce in neprestanega gojenja bratstva in enotnosti.

Vinko MIKLAVŽINA,
rudarski tehnik, zaposlen
v TOZD RLV - Jama Pesje

Opravljal je pomembne naloge v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah svoje TOZD in delovne organizacije RLV. Več mandatnih obdobj je bil član ali predsednik posameznih samoupravnih organov in sekretar osnovne organizacije ZK. Še zdaj je aktiven tudi v svoji krajevni skupnosti.

Alojz ŠTIH,
kvalificirani strojnik, dela
v TOZD RLV - Klasirnica

Pripadnost naši samoupravni socialistični poti je dokazoval že v mladih letih, ko se je vključil v delo takratne mladinske organizacije. Od tedaj do danes pa je opravljal mnoge pomembne dolžnosti v samoupravnih organih in družbenopolitičnih organizacijah svoje TOZD in RLV. Med sodelavci zato velja za prizadevnega in vestnega delavca, takega pa ga poznajo tudi občani v njegovi krajevni skupnosti, kjer opravlja več pomembnih nalog.

Dobitniki iz našega kombinata o dobljenem priznanju in plaketi

Henrik Bolha:

"Že od leta 1952 sem v organih našega delavskega samoupravljanja in to priznanje in plaketa sta zame najlepši od vseh nagrad, ki sem jih do sedaj dobil za družbenopolitično aktivnost."

Mirko Hudej:

"Priznanje in plaketa, ki sem ju prejel, mi pomeni-

ta veliko, največ. Še naprej si bom prizadeval, da se bomo delavci v samoupravljanje čimbolj vključevali, saj bomo le tako bolje gospodarili; brez izgub. K uresničevanju samoupravljanja moramo še posebno zavzeto spodbujati mlade delavce, saj je od njih najbolj odvisna bodočnost našega samoupravnega socialističnega sistema, ki v ustavi in zakonu o združenem delu delavcu omogoča pošteno nagrajevanje za pošteno delo."

Marjan Kortnik:

"Bil sem presenečen, ko sem prejel to priznanje. Mo-

Nagradni natečaj

Oglejte si oštevilčene fotografije na naslednjih straneh. Po ogledu opišite eno ali več fotografij, in sicer tako, da opis posamezne fotografije ne bo presegel 60 besed.

Najboljše opise po našem mnenju, bodisi resne ali šaljive, bomo nagradili s knjižnimi nagradami in jih objavili v Informatorju.

Zraven opisov navedite svoj točen naslov in jih do torka, 20. januarja 1981, pošljite:

Uredništvu glasila Rudar-Informator,
Prešernova 5, Velenje (IV. nadstropje,
soba 58, telefon interno 260).

Še to!

Zraven vsakega opisa zapišite številko fotografije, na katero se opis nanaša.

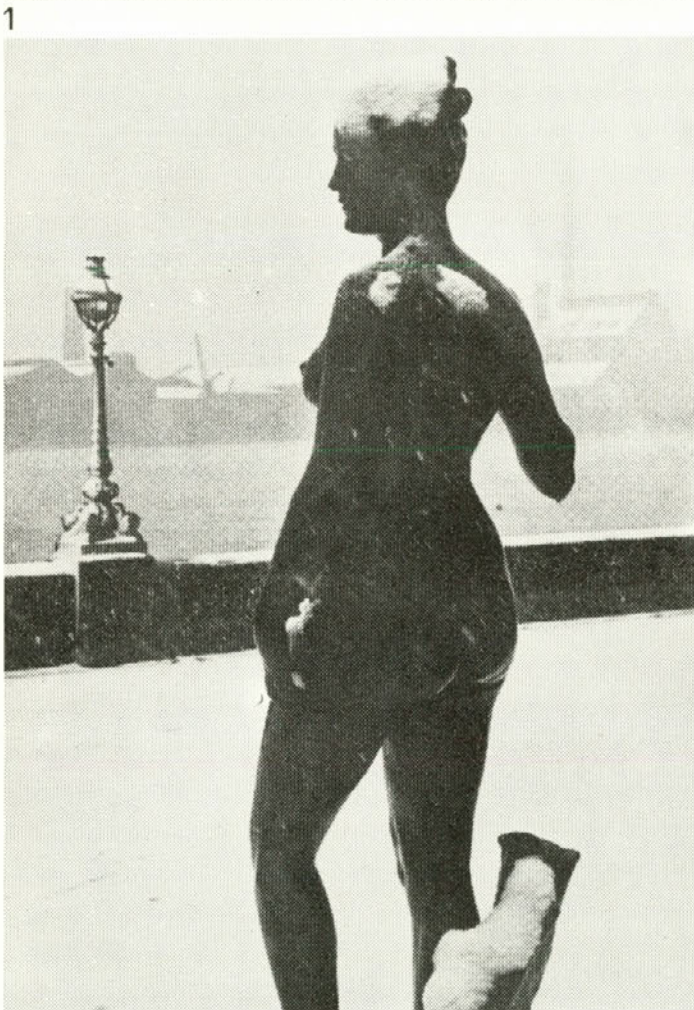
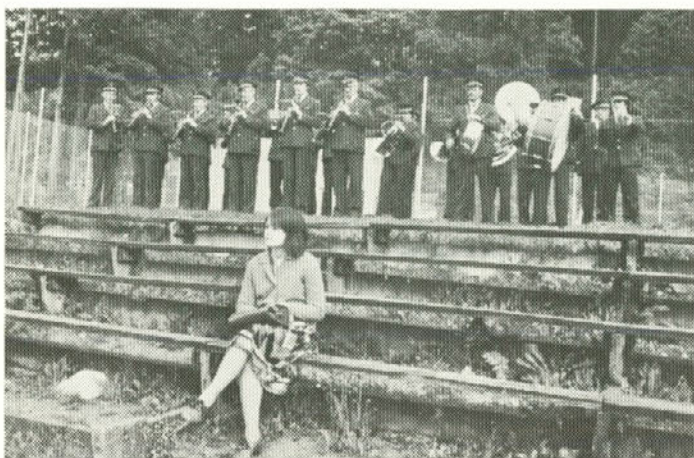
Želimo vam prijetne novoletne praznike!

Uredniški odbor

ram pa tudi reči, da delam v takšnem okolju, ki mi omogoča samoupravno in družbenopolitično aktivnost nasploh. Še naprej si bom prizadeval, da po svojih močeh prispevam k pospeševanju razvoja delavskega samoupravljanja."

Vladimir Krušnik:

"Prejeto priznanje in plaketa sta me neizmerno razveselila, in to zato, ker sem ju prejel kot delavec iz neposredne proizvodnje, saj do sedaj smo delavci v neposredni proizvodnji le redkokdaj bili deležni posebnih

družbenih priznanj, pa čeprav smo še tako vestno opravljali vsakodnevno delo in poleg tega zavzeto delali še v samoupravnih organih."

Vinko Miklavžina:

"Dobljeno priznanje in plaketa mi pomenita veliko. Po svojih močeh si bom še naprej prizadeval, da se bo na še delavsko samoupravljanje krepilo; da bomo še hitreje in dosledneje uveljavljali zakon o združenem delu V REK Velenje smo pri tem že veliko dosegli, saj je ž vsak drugi ali tretji delavec izvoljen v kakšen samoupravni organ, ki zastopa interese delavcev o delu, gospodarjenju in življenju v njihovem okolju."

Alojz Štih:

"Bil sem malo presenečen, ko sem prejel to priznanje in plaketo. Ne vem, če sem s svojim delom resnično toliko prispeval za kvalitetnejši razvoj našega samoupravljanja v okolju, kjer delam, da sem si ju zaslužil. Vsekakor pa je oboje zame velika spodbuda za nadaljnjo družbenopolitično aktivnost."

Uredništvo in Lojze Ojsteršek

Nadaljevanje s strani 15

Danilo GROBELNIK, operater pri računalniškem sistemu v delovni skupnosti AOP

- Prekvalifikacija je za vas, tako mladega, bila res nujna, toda zakaj ravno za računalništvo?

"V tistem času je delavska univerza v Velenju organizirala 6-mesečni tečaj za koderje računalniškega jezika COBOL, RLV pa je iskal primerne delavce za delo v svoji nanovo ustanovljeni ekonomski enoti 'avtomatska obdelava podatkov', in tako sem se odločil za računalništvo. Pa tudi ne v nasprotju z pričakovanji: želel sem si bolj dinamičnega in zaradi svojih zmanjšanih fizičnih sposobnosti tudi lažjega dela, in danes lahko rečem, da se mi je oboje uresničilo. Vendar takoj ob tem moram pripomniti, da je bil omenjeni tečaj, čeprav kratkotrajen, zelo zahteven... Če me pri študiju ne bi ves čas spodbujal poslovodja iz jame Franc Verdev, bi omagal na pol poti. Najbolj me je pestil angleški jezik, a z zavzetim študijem sem le premagal tudi to oviro in tečaj uspešno dokončal. Prvi pogoj za opravljanje ustreznjega drugega dela sem tako izpolnil. Vendar pri našem delu se je vsako leto treba dodatno izobraževati, in to v obliki seminarjev, ki jih imamo mi v Radovljici."

- Torej ste s sedanjo zaposlitvijo zadovoljni?

"Lahko rečem, da sem še kar zadovoljen z delom, z osebnim dohodkom pa nekoliko manj. Pa ne gre za načelno nezadovoljstvo... Ko sem bil še rudar, sem videl v računalništvu samo delavce v belih plaščih, ki sedijo ob kompliciranih napravah in se nekam važno

posvečajo svojemu delu. Potem pa sem uvidel, da vsako računalniško delo spremlja vrsta nevšečnosti, od katerih so najbolj nedležne nujna stalna temperatura in vlažnost ozračja v delovnih prostorih in nočno delo."

- Te nevšečnosti so vendar značilne za večino del v našem kombinatu, mar ne?

"To je že res... Povedati sem hotel samo to, da delovne razmere pri nas niso tako idealne, kot bi človek pričakoval, in tudi naši OD niso ravno v skladu z delovnimi razmerami in delom, ki ga opravimo. Izredno zapletene elektronske naprave, ki jih uporabljamo, namreč terjajo vzdrževanje vedno enake temperature in vlažnosti ozračja, zaradi tega pa so pri nas pogost pojav prehladi in po nekaj letih pri marsikom revma. Tretja naša najhujša nadloga pa ni nič manjša; zakaj, pa ne bi nadrobno razlagal. Povem naj le, da operaterja v temle prostoru, v katerem dela ponoči sam, večkrat obide posebne vrste občutek tesnobe."

- Pa vaš prosti čas?

"Prosti čas namenjam v glavnem manj napornim stvarim. Pozimi rad berem, in če žena dela popoldan, opazim še na otroka - šestletnega sina Simona in dveletno hčerko Karmen, ki pač ne razmišljata o tem, kaj bi rad počenjal njun oče... Poleti pa pogosto hodim z družino na Paški Kozjak, kjer imamo počitniško hišico. Glede te hišice je prav, če omenim še, da so mi jo kar precej pomagali graditi zdajšnji sodelavci, iz AOP."

Pa še tole v tej zvezi!

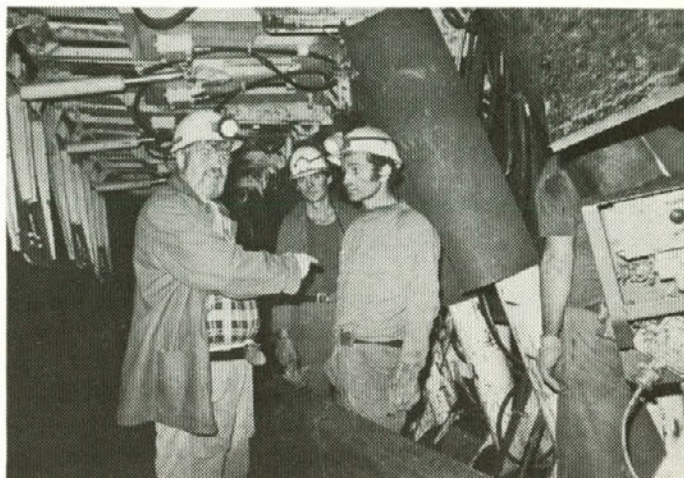
Zadnje čase večkrat slišim polemiko o upravičenosti izgradnje počitniške hišice, če graditelj biva v družbenem najemnem stanovanju. Mogoče vas bo zanimalo, kaj jaz mislim o tem... Priznati moram, da sem do takrat, dokler nisem začel razmišljati, da bi si zgradil lastno stanovanjsko hišo, bil proti temu, da bi si tisti, ki stanujejo v družbenem stanovanju gradili počitniško hišo. Vendar ko sem začel trkati na vrata, za katerimi si bi naj uredil vse potrebno za izgradnjo lastne hiše, sem mnenje spremenil. Ugotovil sem namreč, da potrebujem najmanj 15 milijonov starih dinarjev, preden se sploh lahko resno lotim izgradnje hiše. In zato sem misel o izgradnji prave stanovanjske hiše opustil in se raje podal v izgradnjo počitniške hišice. Saj kako pa bi pri osebnih dohodkih, kakršne prejemam, zbral ves denar za dokončanje prave stanovanjske hiše v doglednem roku."

Pripravil Bojan Ograjenšek

Ob novem letu 1981

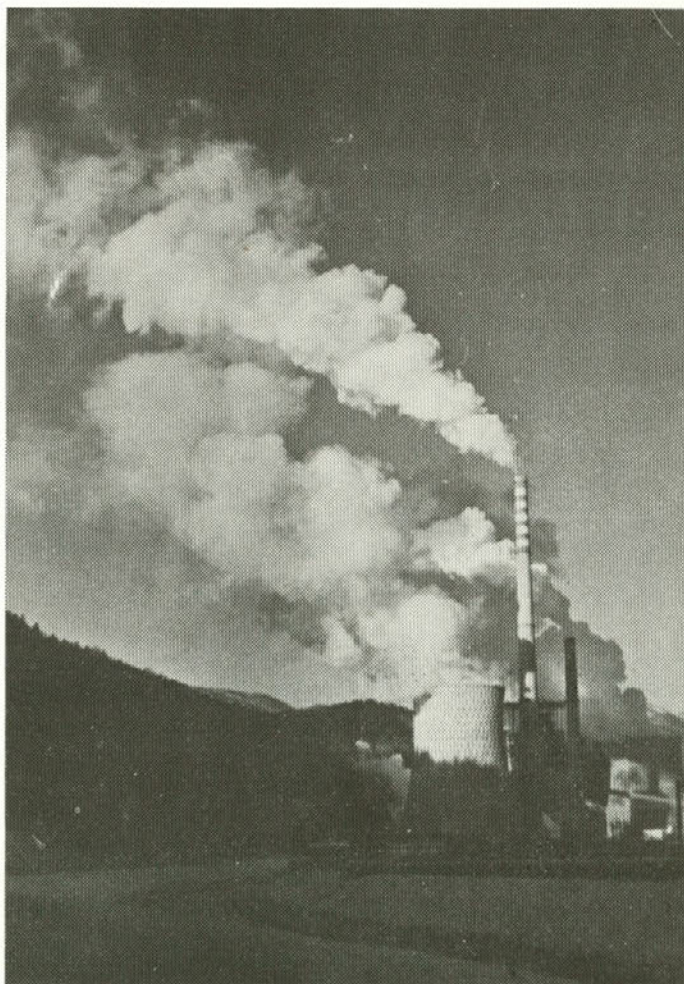
(Nadaljevanje s strani 9)

riti, da nam ni bilo treba ugotavljati hujših primerov odtujevanja družbenega premoženja. V glavnem so se pojavljali le poskusi odtujitve raznega orodja in materiala manjše vrednosti, ki pa smo jih v sodelovanju z uporabniki naših storitev večidel preprečili že takoj v

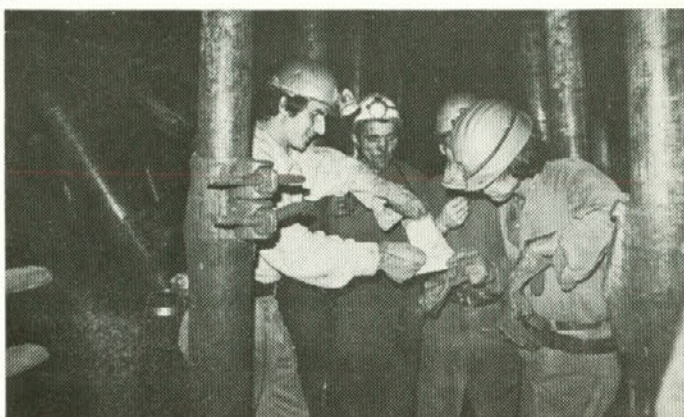

4

5

6

začetku. Če se je komu le posrečilo kaj odtujiti, pa si naj tega ne šteje v čast in zadovoljstvo.

Ob koncu starega leta si delavci v delovni skupnosti Zavarovanje želimo, da bi v novem letu zagotavljali čimbolj kvaliteto varovanje industrijskih območij in premoženja združenih organizacij v SOZD REK Velenje.

V novem letu 1981 želim vsem delavcem v Rudarsko-elektroenergetskem kombinatu Velenje veliko delovnih uspehov in osebne sreče."

Janko VOVK,
vodja delovne
skupnosti skupnih služb
SOZD REK Velenje:

"Za 1980. leto lahko trdimo, da je bilo izredno razgibano, pa tudi naporno. Bili smo in še sedaj smo sredi sprejemanja planskih dokumentov za naslednje srednjeročno obdobje. Potemtakem si ne zastavljamo ciljev in nalog samo za leto naprej, temveč kar za petletno obdobje, kar nedvomno terja še dodatne delovne napore v obliki dogovarjanja, sporazumevanja in usklajevanja potreb z objektivnimi možnostmi.

Tudi DSSS SOZD REK Velenje ima v teh aktivnostih pomembne naloge, predvsem strokovne, saj pripravlja temeljne razvojne dokumente za celotno sestavljeno organizacijo.

Ko analiziramo opravljeno delo DSSS SOZD REK Velenje v letu 1980, ugotavljamo, da so bili vsi naporii usmerjeni v izvajanje skupno dogovorjenih nalog, katerih poglobilni cilj je bil, da bi delovni kolektiv kombinata nemoteno izvajal svojo izredno pomembno temeljno nalogo - proizvodnjo premoga in električne energije, čim boljše pa tudi proizvodne naloge v neenergetskem delu kombinata.

DSSS SOZD je po statusu mlada delovna skupnost. Svojo delovno in kadrovsko strukturo namreč še dopolnjuje. Dosedanje izkušnje pri delu kakor tudi potrebe OZD v REK Velenje so pokazale, da je to nujno. Njeno fiziognomijo bo treba izpopolniti tako, da bodo poslovne in druge funkcije v njej potekale čimbolj uglašeno in učinkovito.

Z opravljanjem del in nalog je nedvomno tesno povezano nagrajevanje po delu in delovnih rezultatih. Na tem področju v DSSS SOZD opažamo napore predvsem v tej smeri, da bi ugotavljali in vrednotili osebno uspešnost vsakega delavca in skupine, v kateri ta dela.

V letu, ki se izteka, smo posebno pozornost posvečali ekonomičnosti dela in gospodarjenja, in rečem lahko, da smo pri tem v DSSS SOZD dosegli dobre rezultate in tako prispevali k splošnim družbenim naporom za uveljavljanje sprejetih stabilizacijskih ukrepov.

Naša usmeritev in želja je, da bi tudi v letu 1981 čimbolj uspešno opravljali naloge, ki nam jih bodo druge OZD v SOZD naložile v planskih dokumentih.

Mnogo delovnih uspehov v letu 1981 želim vsem delavcem v naši delovni skupnosti in drugih organizacijah združenega dela Rudarsko-elektroenergetskega kombinata Velenje. Srečno!"

7

Izid zbiranja denarnih prispevkov za zimsko pomoč duševno nezadostno razvitim otrokom iz družin v občini Velenje z nizkimi dohodki

Na izplačilnih ali delovnih mestih smo delavci SOZD REK Velenje ob izplačevanju osebnih dohodkov v decembru 1980 za ta namen prispevali:

- v Tiskarni	873,90 dinarja
- v DSSS SOZD z delom DSSS RLV	2 367,75 dinarja
- v TE Šoštanj	6 540,50 dinarja
- v AOP	209,20 dinarja
- v EFE	617,85 dinarja
- v Avtoparku	943,75 dinarja
- v Zavarovanju	458,20 dinarja
- v Plastiki	939,00 dinarja
- v Družbenem standardu	370,00 dinarja
- v RLV (brez delavcev v Prešernovi 5 in Rudarski 6)	8 380,30 dinarja
- v ESO	1 001,00 dinarja

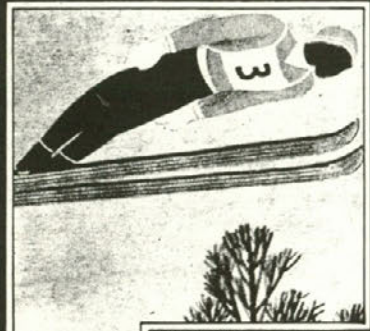

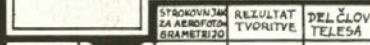
SKUPNO 22 701,45 dinarja

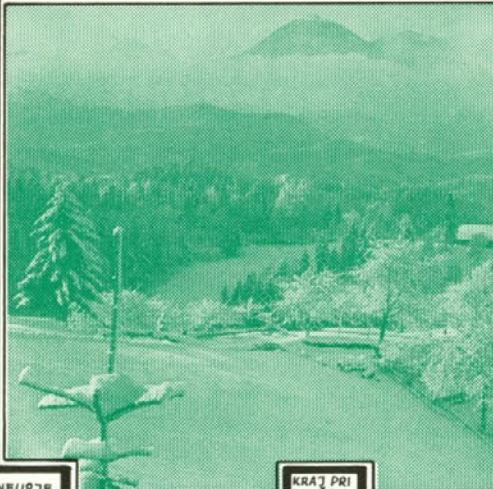
Pobudnik akcije in prevzemnik denarja - Društvo za pomoč duševno nezadostno razvitim osebam v občini Velenje - se nam v imenu otrok, ki bodo deležni te naše pomoči, za zbran denar iskreno zahvaljuje. Še posebej pa se zahvaljuje vsem, ki so imeli na skrbi zbiranje prispevkov. /Uredništvo/

8

Novoletna nagradna križanka

		Sestavljen in napisal: Miroslav Lomšek	NAPRAVA V PRISTANIŠČU	MINERAL KALIJEV GUNENEC	KRAJ V Zg. SAVINJ. DOLINI	PREBIVALCI MRATINJA	TUJE ŽEN. IME	Tovarna Orodnih Strojov	DOMAČI AFRIŠKI VOJAK	MAJHEN RT				
		STROKOVNJA ZA AEROFOTOGRAMETRIJO	REZULTAT TVORITVE	DEL ČLOV. TELESÁ				Anton Čehov						
SLIKAR PALMET		NEPRIJAZNOST ODVRATNOST	TROŠ					NORTOVA BARKA						
OBHODNA STRAŽA					MITOLOŠKI LETALEC				Študent. Zadruga			RADIJ	OBLIKA MOŠ. IMENA (Ernest)	IZHOD
SLOV. GLEDALISNIK 1888-1980 (Jvan...)					JAR PRIST. NA OTOKU HONŠU				STRONCIJ					
DIŠAVA, SNOV. PRIZVONJA					SLOV. GLED. HRKALEC (AM...)				SOAREJA (orig. pis.)					
IBSENOVA DRAMA					Karel Jeraž			UTEHINITELJ ZMANSTVEN SOCIALIZMA	TUJE ŽEN. IME					
VEČJE MESTO V NIGERIJ					KONEC			NEZNAJKA V MATEMATIKI				ARZEN	NIKELJ	
PRETRG SEJNA ODOKA									POŠUT Z MIVKO			RIMSKA 4	INDIJSKA DRŽAVA	
KUT. NA									RIMSKA 60					GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
ŽILA ODVODNICA														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
VGORE VANJE														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
TUJE MOŠKO IME														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
LANTAN														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
MESTO V BOLOGNI														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
PODVODNI ZVON														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
OČE														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
Norveška Radio - Televizija														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
BETI														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)
ANGLŠKA POKRŠ. MERA														GLASBENI IZRAZ (KOT ALLEGRO ANDANTE)

Rešitve s svojim točnim naslovom pošljite v uredništvo Rudarja do 20. januarja 1981. Izmed pravih rešitev bomo tri nagradili s knjižnimi nagradami v vrednosti okrog 250, 150 in 100 dinarjev. /Uredniški odbor/

Srečno!

Prijetno silvestrovanje!